

Udviklingen af klassekampen kræver et stærkt kommunistisk parti

Arbejderpartiet Kommunisternes 10. kongres
September 2024
Dokumenter fra kongressen

Oktober Forlag

Udviklingen af klassekampen kræver et stærkt kommunistisk parti

Arbejderpartiet Kommunisternes 10. kongres

September 2024

Dokumenter fra kongressen

Arbejderpartiet Kommunisterne
www.apk2000.dk

Netavisen Kommunistisk Politik
www.kpnet.dk

© Foreningen Oktober Forlag 2025

**Udviklingen af klassekampen kræver et stærkt
kommunistisk parti**

Arbejderpartiet Kommunisternes 10. kongres, 2024
Dokumenter fra kongressen

Fremstilling: Books on Demand – Norderstedt, Tyskland
ISBN: 978-87-90609-443

Indhold

Forord: Et stærkt kommunistisk parti	7
Styrk kampen mod imperialistisk krig – og kommunisternes opgaver	11
<i>Kamp-plattform vedtaget på APK's 10. kongres</i>	
Vi vil fortsat bekæmpe de riges, arbejdsgivernes og krigsherrernes politik - For en revolutionær forandring	19
<i>Politisk udtalelse fra APK's 10. kongres</i>	
Socialismens sag – og partiet der løfter den	23
<i>Socialisme-resolution vedtaget på APK's 10. kongres</i>	
Udviklingen af klassekampen kræver et stærkt kommunistisk parti	28
<i>Uddrag af Centralkomiteens beretning til APK's 10. kongres</i>	
Teser om imperialisme og kampen mod den	65
<i>Centralkomiteens teser for partidiskussioner om imperialisme og kampen mod den</i>	
Styrk internationalismen – styrk CIPOML	84
<i>Hilsen til CIPOML fra APK's 10. kongres</i>	
Hilsen fra Kommunistisk Platform – marxister-leninister, Norge ...	87
Hilsen fra Kommunistisk platform – for Italiens proletariats kommunistiske parti	89
Hilsen fra Frankrigs Arbejderes Kommunistiske Parti, PCOF	92
Hilsen fra Spaniens Kommunistiske Parti (marxistisk-leninistisk), PCE(ml)	93
Støt den palæstinensiske modstandskamp	96
<i>Udtalelse vedtaget på APK's 10. kongres</i>	
Tak kammerat, for en afgørende indsats	98
<i>Hilsen til Klaus Riis der deltog på APK's 10. kongres</i>	
For en revolutionær forandring og socialisme	100
<i>Pressemeddelelse om APK's 10. kongres</i>	
Efterord – om nogle konkrete beslutninger	102
<i>Udvalg af kongressens og Centralkomiteens beslutninger</i>	
Om APK	104

Et stærkt kommunistisk parti

I midt-september 2024 afholdt Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) sin 10. kongres, der var præget af politisk enhed og af en god forberedelse gennem måneders partidiskussioner. Partidiskussionerne omhandlede blandt andet styrkelsen af arbejderklassens parti og kamp, (anti-)imperialisme, anti-krigskamp, kapitalismens kriser og konsekvenserne for arbejderklassen, og den konkrete kamp mod borgerskabets og imperialismens danske samlingsregering (SVM). Emnerne blev i forberedelsen bragt som tekster i partiets teoretiske og politiske magasin *Enhed & Kamp*, på partiets daglige netavis *kpnet.dk*, samt som kongresteser fra Centralkomiteen (CK) bragt i medlemsbladet *Partiarbejderen*, hvorefter de blev behandlet på Grundorganisationernes møder, på landsdækkende møder og arrangementer, på ledelsesmøder og på offentlige møder.

Ikke mindst internationalt er der allerede sket mange udviklinger siden kongressen. Indsættelsen af Trump markerede den amerikanske imperialismes øgede aggressivitet, der ligger i forlængelse af analysen i kongressen dokumenter. Karakteren og skærpelserne i imperialismens modsætninger og modsætning til arbejderklassen og folkene er fortsat omdrejningspunktet. Desto mere vigtig er kongressens understregning af at kommunisterne opgave, sammen med klassebevidste arbejdere og unge revolutionære, er at gøre alt for at forhindre en stormagtskrig i at blive udløst og vende kampen mod ens eget borgerskab.

Et betydeligt emne for kongressen var styrkelsen af arbejderklassens parti APK ved styrkelse af forbindelsen til, og forståelsen af, Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML), der gerne skrives som sin forkortelse på spansk: CIPOML, og i øvrigt findes på cipoml.net.

CIPOML løfter i teori og praksis arbejderklassens arv i klassekampen fra den Første Internationale, den revolutionære periode af Anden Internationale samt den Tredje Internationale (Komintern), som arbejderklassens internationale center for klassekamp.

Verden over kæmper arbejderklassen og folkene mod kapitalismens økonomiske kriser og følgevirkningerne som inflation og fattigdom samt de politiske følgevirkninger som krige og opildnet frygt og had mellem folkene. APK kommer ud af den danske arbejderklasse og er en organisk del af den, samtidig stiller APK sig i spidsen for klassen og påtager sig det leninistiske partis ledende rolle.

En fortsat hovedopgave, og en som APK har løftet i årtier, er at kæde kampene mod krigene sammen med kampene mod nedskæringer og sociale konsekvenser.

APK's kongres bar præg af en stærk internationalisme og solidaritet med de folk, som er under militært angreb fra imperialisterne og med de arbejdere der tvinges i krig og bruges som kanonføde af imperialisterne. Således var der en stærk støtte til den palæstinensiske frihedskamp og kampen mod det zionistiske Israels forsøg på folkemord og en fordømmelse af de inter-imperialistiske krige og konflikter der sætter landes arbejdere og folk op mod hinanden, som krigen i Ukraine, hvor arbejderklassen og folkene på begge sider står tilbage med elendighederne - de der altså er så heldige stadigt at stå oprejst og ikke ligge begravet.

APK gentog på den 10. kongres at den danske regering er medskyldig i disse krige og deres konsekvenser, og at vores solida-

ritets hovedopgave er kampen mod imperialismen i den danske klassekamp.

Socialismen og revolutionen blev behandlet på kongressen med genbekræftende henvisning til APK's program *Manifestet for et socialistisk Danmark*, som arbejderklassens vej til sit eget samfund.

Vi foreslår for de dokumenter der bringes fra APK's 10. kongres i denne bog, at de læses, bruges og deles - for udviklingen af klassekampen kræver et stærkt kommunistisk parti.

/Redaktionen
Et udvalg under APK's CK

Dokumenter vedtaget på APK's 10. kongres

Styrk kampen mod imperialistisk krig – og kommunisternes opgaver

Kamp-plattform vedtaget på APK's 10. kongres

En imperialistisk storkrig i Europa, som de imperialistiske røvere vil trække arbejderklassen og folkene ind i, rykker stadig nærmere.

1. Kampen mod krigen kræver først og fremmest en klar analyse af dens karakter og årsager. Vi må gøre os klart, hvad der er arbejderklassens og folkenes interesse og rolle, og hvad der er magthavernes, det imperialistiske borgerskabs klasseinteresser og rolle.

Når det gælder det zionistiske Israels krig og folkemord i Palæstina, står det klart, at vi støtter det palæstinensiske folks ret til væbnet kamp mod besættelsesmagten og for et frit Palæstina. Vi kræver stop for Israels folkemord og krig, stop for den danske regerings direkte og indirekte støtte. Vi deltager i udviklingen af den omfattende solidaritetsbevægelse og går imod imperialisternes planer om en to-statsløsning for stadig at bevare deres kontrol og indflydelse i Mellemøsten. Uden den militære, politiske, diplomatiske og økonomiske støtte fra imperialismen og dens krigsorganisationer ville Israel ikke være i stand til at opretholde sin årtier lange besættelse af Palæstina, sine aggressionskrige og det nuværende folkemord. Israels folkemord og den zionistiske stat kan ikke bekæmpes uden at bekæmpe imperialismen, der står bag.

I forhold til krigen i Ukraine har Arbejderpartiet Kommunisterne, APK og Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML, fra dag ét slået fast, at der er tale om en inter-imperialistisk stedfortræderkrig mellem

Rusland og NATO. En krig, som det ukrainske og russiske folk nu i over to år fortsætter med at betale en blodig pris for.

Dansk imperialism og SVM-regeringen øser store økonomiske og militære midler på krigens bål, senest også nu F16-fly til Zelensky i Ukraine, og de danske monopoler har allerede gang i forhandlinger om fordelingen af krigens bytte som ådselgribbe, når det ødelagte Ukraine engang skal genopbygges. SVM-regeringen vil ikke bare øge våbenproduktionen i Danmark, men også anlægge våbenfabrikker i Ukraine.

Denne krig tjener kun én klasses interesser: det imperialistiske monopolborgerskab, på begge sider af krigens. Arbejderklassen har ingen interesse i at støtte nogen af krigens parter, ingen interesse i at støtte den imperialistiske krigsalliance NATO mod det imperialistiske Rusland eller omvendt, men derimod i at udvise konkret international solidaritet med den ukrainske og russiske arbejderklasse gennem at gå imod dansk krigsstøtte til fortsættelse af myrderierne. Arbejdere skal ikke kæmpe mod andre landes arbejdere. Arbejderklassens fjende nummer ét er dets eget borgerskab.

2. Udvides Ukraine-krigen til en regional storkrig, vil den fortsat have karakter af en inter-imperialistisk krig - en krig mellem to imperialistmagter og blokke, hvor de europæiske lande vil være direkte i krig på USA's og NATOs side. Det er ren krigsdemagogi, når den socialdemokratiske statsminister prøver at bilde folk ind, at det handler om forsvaret af "vestlige værdier og demokrati". Hvis værdier i vesten? må man spørge. Ikke arbejderklassens værdier, for det er fred og arbejderklassens internationale solidaritet. Men det imperialistiske borgerskabs værdier: profit og kontrol af markeder og ressourcer. Det er vores opgave at afsløre og bekæmpe klasseindholdet i de fraser, som den herskende klasse dækker deres krigsforberedelser ind under, da mange vil være tilbøjelige

til at tro, at det er en ”retfærdig krig” mod Putin, der handler om - ”ham eller os”.

Når det gælder årsagen til krigene, skal vi fortsætte med at afsløre krigspropagandaens endeløse løgne om, hvorfor der er imperialistisk krig. Vi skal fortælle og vise hele sandheden om årsagen til imperialismens krige, give kampen mod imperialistisk krig klassemæssig retning, indhold og svar på, hvordan de kan afsluttes og forhindres.

3. For årsagen til krigen har ikke sin rod i menneskenes ”dårlige natur”, regeringers ”dårlige politik”, denne eller hin hændelse, hvem der angreb først, om det var med eller uden FN-mandat, eller at det skyldes en gal præsident som Putin, Trump eller Hitler. Årsagen har sin rod i samfundets deling i klasser, i udbyttede og udbyttende. Kapitalismen er krigens årsag, og krigen kan ikke adskilles fra kapitalismen. Krigene er ikke undtagelser, de står ikke i modsætning til kapitalismens grundlag, til privatejendommen, konkurrencen eller dets udbyttersystem, men er umiddelbare følger af dette.

Imperialismen, kapitalismens monopolistiske stadium, skærper alle kapitalismens modsætninger så meget, at ”freden” blot bliver et pusterum for nye krige. Verden og alle dens samfundsrigdomme er fuldstændig monopoliseret og opdelt af et lille antal stormagter. De enkelte landes ulige økonomiske og politiske udvikling skaber nødvendigheden af en stadig ny-opdeling. Dette kan til syvende og sidst ikke opnås på anden måde end gennem krig mellem de afgørende imperialistiske lande. Samtidig kan udbytningen af hundreder af millioner arbejdere kun opretholdes gennem blodige undertrykkelseskrige.

Konkret i Europa opruster og udvider de enkelte lande, EU og NATO deres krigsforberedelser. USA har opbygget egne militærbaser i hele Europa, inklusive Danmark, hvorfra de kan operere

frit og helt op til Ruslands grænse. For USA-imperialismen gælder det samtidig at bremse Ruslands og Kinas udvikling af Eurasien med en rand af allierede lande mellem NATO-landene og Ruslands grænser gennem SCO, BRICS og "den nye Silkevej". NATO har for længst udvidet sit operationsområde til hele verden.

Krigen kan ikke adskilles fra kapitalismen og imperialismen. Derfor er "afskaffelse" af krigen kun mulig gennem afskaffelsen af kapitalismen og imperialismen, dvs. ved at bryde med den borgerlige udbytterklassens magt og gennem en revolutionær forandring skabe arbejderklassens magtovertagelse, opbygningen af socialismen og i sidste ende tilintetgørelsen af klasserne.

4. Det betyder, at kampen mod krigen ikke kan løsrives eller føres adskilt fra klassekampen, men nødvendigvis må integreres som en del af denne med arbejderklassen som den ledende kraft. Kampen mod imperialistisk krig er en aktuel og nødvendig opgave i udviklingen af den revolutionære proces, der, når de subjektive og objektive faktorer er til stede, og med et stærkt kommunistisk parti, kan føre til arbejderklassens revolution. Det er den eneste vej til at løse spørgsmålet om krig. I Danmark i dag findes arbejderklassens stærke kommunistiske parti ikke, men APK har påtaget sig den helt nødvendige opgave at kæmpe for at opbygge det.

Som led i opbygningen af en bred anti-imperialistisk anti-krigsbevægelse må hvert et konkret krigsforberedende skridt, som regeringen og staten tager, synliggøres og protesteres imod - hvad enten det gælder udvidelsen af krigsproduktionen, deltagelse i EU's og NATOs krigsøvelser eller i NATOs og EU's direkte krigsmissioner. USA's militærbaser skal ud af Danmark. Der må protesteres over, at dele af danske havne spærres af, når USA's militærkommando forlanger råderum på dansk territorium, eller over NATOs flybaser placeret i Jylland og på Bornholm. Der må protesteres mod dansk krigsproduktion, ikke kun når Terma sender krigsma-

teriel til Israels folkemord. Der må også rejses en protest mod, at fagtoppen investerer ATP-fondens pensionsmidler i Terma og nu også sidder med i Termas bestyrelse.

5. Kampen mod imperialistisk krig må forbindes med kampen mod al imperialisme, med den øvrige klassekamp på arbejdspladser, fagforeninger og uddannelsessteder for højere løn og for levevilkårene - i partiets konkrete arbejde, propaganda og agitation. Og ikke mindst forbinde disse med det revolutionære perspektiv og marxismen-leninismens videnskabelige teori på en skabende måde, der kan gennembryde krigens og krisens følgesvend: reaktionens anti-kommunisme.

6. Vi skal arbejde for at skabe tætte forbindelser mellem den sociale kamp, kampen for det offentlige sundheds- og uddannelsessystem, kampen mod nedskæringer og privatisering med kampen mod krig og krigsoprustning. Milliarderne, der bruges til oprustning, forsvarsforlig, NATO og EU-budgetter, skal i stedet bruges til befolkningens velfærd og behov. Også fagbevægelsen må gå direkte ind i kampen mod imperialistisk krig. Dens fredspligt er ikke med arbejdsgiverne, men med arbejderklassen, der er international. Der må rejses en kamp mod fagtoppens accept af, at krigenes omkostninger og inflation skal tørres af på arbejderklassen, og af at Store Bededag blev afskaffet, for at vi skal arbejde en dag ekstra for krigsudgifterne.

7. Et af arbejderklassens stærke redskaber, når det gælder kampen mod imperialismen og dens krige, er dens internationale klassesolidaritet. I konkret handling, i vores propaganda, i vores forskellige medier skal vi fortsat arbejde med at styrke den internationale solidaritet, og styrke opbygningen af den internationale solidaritet og enhed i den danske arbejderklasse og ungdom.

APK er en del af CIPOML, og gennem vores forbindelser med

de forskellige partier og organisationer kan vi sprede kendskabet til arbejderklassens liv og kampe rundtom i verden til den danske arbejderklasse. Jo mere man kender til hinanden, jo stærkere solidaritetsbånd kan der skabes.

8. En side af de konkrete krigsforberedelser fra imperialismens og regeringens side er militarisering af hele samfundet. Offentlige uddannelsesinstitutioner og midler bruges til militær forskning frem for på sundhed, der er oprettet særlige militærlinjer på nogle gymnasier for fremtidens officerer, kvinder skal i lighedens navn have værnepligt, og tiden i hæren skal sættes op, for bare at nævne nogle ting. Alt dette betyder, at der må tages særlige skridt i forhold til den generation af unge, der er udset til kanonføde for danske monopolers og NATOs interesser, mens de bildes ind, at de kæmper for demokrati og forsvarer Danmark. Den fascisering af statsapparatet, vi ser, er en del af imperialismens militarisering af samfundet.

9. For at rejse en kamp mod krigen er det ikke kun nødvendigt at få afsløret de reaktionære og farlige krigsplaner, men også i både ord og handling at afsløre og bekæmpe de forskellige opportunistiske og revisionistiske vildveje, der støtter enten den ene eller den anden imperialistiske bloks politik.

Enhedslisten vil gerne blandt ungdommen og venstrefløjen fremstå som et parti mod imperialisme og krig. Men sammen med Socialdemokratiet og SF støtter de Danmarks medlemskab af NATO og EU, der har opbygget sin militære union. De dækker over disse krigsalliancers karakter ved at foregive, at de kan ændres til fredelige alliancer gennem folkeligt pres, i stedet for at støtte kampen mod NATO og EU og al imperialisme.

Jo nærmere krigsfaren i Europa rykker, desto farligere er spredning af illusioner om imperialismen og de forskellige imperialistmagter.

Mens kræfter som Enhedslisten og SF støtter NATO og dansk imperialisme, går en del af den gamle revisionistiske fredsbevægelse og dagens revisionistiske partier kun imod den amerikanske imperialisme. På det spørgsmål forener den sig med den nyere kinesisk/russiske variant, der kalder til forsvar for de kinesiske og russiske forskellige fredsinitiativer, som i virkeligheden fremmer disse magters egne imperialistiske interesser. Den kinesiske "multilateralisme"-doktrin, hvis største fortalere er KP, "Kommunistisk Parti", er dybest set en forlængelse af det verdenssystem, vi har i dag, men hvor Kina indtager en langt større rolle på bekostning af USA. Det er ikke arbejderklassens og folkenes opgave at vælge mellem amerikansk, russisk eller kinesisk imperialisme, det er ikke deres rolle at forsvare den ene imperialistmagt mod den anden. Arbejderklassen kan aldrig stole eller støtte sig på en imperialistmagt i kampen mod en anden.

10. At rejse en kamp mod imperialistisk krig er en politisk, ideologisk, teoretisk kamp og konkrete handlinger, hvor alle de muligheder, der er til rådighed og kan skabes, må udnyttes. Det er ikke mindst vigtigt at forbinde sig med de ærlige anti-krigs kræfter, der findes. Ethvert resultat må ses som led i opbygningen af en anti-imperialistisk og revolutionær front. Vi skal arbejde smidigt med at skabe enhed og aktionsenhed uden at gå på kompromis med vores politiks principper og udbrede vores forståelse af, at kampen mod krigen nødvendigvis må være en anti-kapitalistisk, anti-imperialistisk kamp i sit indhold.

Derfor er den bredeste og mest presserende mobilisering for fred, mod imperialistisk krig og krigsøkonomi, mod den stigende militarisering af samfundet, nødvendig; en kamp der må udvikles til også at omfatte aktioner, strejker og demonstrationer.

Situationens alvor gør det nødvendigt ikke at forsømme enhver lejlighed til at fordømme krigens sociale og politiske konsekvenser for arbejderklassen og befolkningen, til at fortrænge regerin-

gens løgne og trænge de opportunistiske ledere i baggrunden, til at fremme dannelsen af en bred folkelig koalition for at besejre den herskende klasses krigeriske, chauvinistiske og fascistoide politik. Vi må kræve stop for dansk krigsdeltagelse, stop for støtte til Israels krig og krigen i Ukraine. Konkret må vi kræve Danmark ud af NATO og det krigsophidsende EU, der fører os til katastrofe, og kræve de amerikanske baser ud af landet.

Det er muligt at forhindre imperialisternes forsøg på at udløse en ny regional storkrig eller verdenskrig, ligesom det er muligt at forhindre det danske borgerskab og dets reaktionære regering i at trække os ind i en krig. Disse mål afhænger af mobiliseringen af arbejderklassen og de kræfter, der oprigtigt ønsker at kæmpe for fred, imod SVM-regeringens og alle krigsmageres beslutninger og politik. Med en stærk anti-imperialistisk anti-krigsbevægelse rodfastet i arbejderklassen kan en konkret krig forhindres for en tid. For at afskaffe selve krigen og krigsfaren må en sådan bevægelse imidlertid udvikles til en revolutionær bevægelse for at erstatte imperialismen med socialisme.

Kommunister, klassebevidste arbejdere og unge revolutionære må gøre alt, hvad de kan, for at forhindre en verdenskrig i at blive udløst, og de må gøre alt, hvad de kan, for at afværge den.

Men hvis den, på trods af anstrengelserne fra arbejderne og folkene, som ønsker freden, skulle bryde ud, så vil den i sidste ende ikke være i stand til at stoppe kampen for at forvandle den imperialistiske krig til en borgerkrig mod de imperialistiske og fascistiske krigsanstiftere, mod borgerskabet, for kapitalismens omstyrtelse, for arbejderklassens revolutions og socialismens sejr, som vil fjerne årsagerne til uretfærdige krige.

Fra APK's 10. kongres opfordrer vi til:

Stop den imperialistiske krig – international solidaritet og solidaritet med den ukrainske og russiske arbejderklasse!

Vi vil fortsat bekæmpe de riges, arbejdsgivernes og krigsherrernes politik - For en revolutionær forandring

Politisk udtalelse fra APK's 10. kongres

SVM-regeringen med Socialdemokratiet i spidsen har fra sin start erklæret klassekrig mod ungdommen, arbejderne, de fattigste og alle de, der holdes uden for arbejdsmarkedet. Den er med god grund en af de mest forhadte regeringer. En arbejdgiver-, krigsoprøstnings- og social nedskærings-regering.

Glemte er ikke, at de stjal Store Bededag med begrundelsen om, at vi skal arbejde ekstra for at betale krigs- og oprøstningsudgifter. Glemte er ikke, at de lovede lønløft til de offentligt ansatte med ulige- og lavtløn blev til småpenge for udvalgte grupper mod mere fleksibel arbejdstid for arbejdsgiverne. Og at der nu skal gives penge til at hente billigere sundhedspersonale fra Indien og Filipinerne. Glemte er ikke, at mens der aldrig er "råderum" til at kompensere for inflation og store prisstigninger, så finder regeringen hele tiden nye milliarder til den imperialistiske krig i Ukraine og til NATO's militærbudgetter og krige.

Bedre ser det ikke ud i den kommende tid, trods lumre valgløfter fra regeringspartierne, som hverken vi eller de selv tror på. Finanslovsforslaget 2025 er endnu en omfordelingslov fra arbejderne og befolkningen til de store monopoler - under dække af grøn omstilling, fred og tryghed. Den er endnu en nedskæringsfinanslov for de arbejdsløse, børnefamilier, ældre og unge. Der skal spares på kontrollen med arbejdsgivernes ansvar for sikkert arbejdsmiljø, mens der oprustes omkring kontrollen af befolk-

ningen med millioner til det skandaleramte efterretningsvæsen og politiet. Milliarderne ruller til militæret og krig.

Regeringens og dens skyggeregering Dansk Industris plan for vækst, bedre sociale forhold, for udvikling er privatisering og mere privatisering. Hvad enten det gælder klima, sundhed eller uddannelse. Den nedlægger den kollektive trafik og foreslår som løsning, at frivillige som præsten eller købmanden skal køre rundt med folk i landdistrikterne. Det er en direkte hån fra politikere med gratis biler, tog og fly til rådighed.

Regeringens arbejderfjendske nedskæringsfinanslov kan ikke camoufleres med et engangsbeløb til kommunerne. Det rækker hverken her eller der efter årtiets nedskæringer og reformer uden finansiering til forbedringer.

Vi vil fortsat mobilisere og bekæmpe denne reaktionære klassepolitik:

Spræng rammerne for finansloven, de kommunale nedskæringsbudgetter og overenskomsterne!

Fælles kamp for kravene om sociale, sundheds- og uddannelsesforbedringer!

Fælles kamp for højere løn, offentlige sociale ydelser og pensioner!

Regeringens militarisering af samfundsøkonomien - med voldsom øget oprustning og investeringer af skattekroner og pensionsmidler i krigsoprustning og våbenproduktion - er en kilde til inflation, og en farlig vej. Dansk imperialism er aktiv krigsdeltager i mange af NATO's og EU's krige og militæroperationer, og regeringen fører en direkte krigsophidsende politik med fare for en udvidet storkrig i Europa. Dansk imperialism og dens regering er en aktiv kolonimagt og en aktiv støtte til at forlænge Israels folkemord, etniske uddrivelse og besættelse af Palæstina.

Vi vil fortsat mobilisere og bekæmpe denne reaktionære krigspolitik:

Milliarderne på krigsbudgetterne skal bruges på befolkningens behov!

Stop våbenleverancerne til Ukraine, der giver næring til imperialistisk krig!

Stop for dansk krigsdeltagelse og medlemskab af krigsalliancerne NATO og monopolernes EU!

Stop for al støtte til Israels folkemord, og stop for samarbejde med den zionistiske apartheidstat Israel!

Krigen i Ukraine er et klart udtryk for de forværrede imperialistiske modsætninger med EU/NATO og USA på den ene side og Rusland, der styrker sin alliance med Kina, på den anden side. Der er i øjeblikket omkring halvtreds væbnede konflikter rundt om i verden, der ser ud som lokale krige, men hvor den ene eller anden fremmede magts interesser er på spil. Arbejderklassen og folkene kan ikke sætte deres lid til USA-imperialismen. Uanset om det bliver Trump eller Kamala Harris, der vinder præsidentvalget, så har de begge erklæret, at USA skal være verdens stærkeste militærmagt for at opretholde sin verdensorden. Arbejderklassen kan heller ikke stole eller støtte sig på nogen anden imperialistmagt.

Fælles kamp mod al imperialisme!

International solidaritet med verdens arbejdere og folk!

Fra Arbejderpartiet Kommunisternes, APK's 10. kongres, september 2024 lyder opfordringen:

Vær med til at skabe en fælles front mod den reaktionære arbejdergiver- og krigspolitik. Vær med til at skabe enhed omkring en klassekampslinje for en bedre fremtid og revolutionær forandring. De voksende klasseskel bekæmpes ikke med Enheds-

listens ulige-råd og love mod ulighed. Vi lever i et kapitalistisk classesamfund, hvor det er klassekampen, der kan skabe forandring og skabe et samfund, hvor arbejderklassen har magten til at ophæve udbytning og undertrykkelse.

Der er brug for et ægte kommunistisk parti på den videnskabelige socialismes grund til at løfte den opgave - slut op om arbejderklassens kommunistiske parti - Arbejderpartiet Kommunisterne, APK.

Socialismens sag – og partiet der løfter den

Socialisme-resolution vedtaget på APK's 10. kongres

Fra Arbejderpartiet Kommunisternes 10. kongres, afholdt september 2024, rejser vi socialismen som løsningen på de ellers så tilsyneladende uløselige kriser, som kapitalismen både afføder og står midt i.

Socialismen er samfundet, hvor profittens og markedsøkonomiens mekanismer og bagmænd ikke længere bestemmer udviklingen, og det er samfundet, hvor der kan planlægges og bygges en verden op af menneskelig vilje og fælles arbejde.

Socialismen er samfundet, hvor arbejderklassen har overtaget statsmagten og leder samfundet hen imod det klasseløse samfund, kommunismen.

Kapitalismen er et omvandrende misfoster. Med fattigdom, arbejdsløshed, tilbagegang, nedskæringer og reallønsnedgange, krige, besættelser, forfølgelser, forurening og klimaændringer. Med et råddent lag af politikere, embedsvælde, diskrimination, repression og i øvrigt skærpelse af kapitalismens almene krise. Arbejderklassen betaler prisen for både den almene krise og de mange kriser for nu, ligesom kommende generationer af arbejdere og den arbejdende befolkning vil betale, indtil kapitalismen afskaffes.

Socialismen bliver kritiseret, bagtalt og svinet til af de selv samme grupper, personer og den borgerlige klasse, som hersker under kapitalismen, som selv hverken vil eller kan løse nogen som helst centrale problemstillinger i samfundet, men i stedet fortsætter ad en vej, der kun gavner en lille elite.

Det er løgne, der kommer ud, når borgerskabet og deres tjenere beskriver socialismen, løgne der skal dække over deres eget samfundssystems himmelråbende mangler og katastrofale udvikling.

Sideløbende med en sådan åben kamp mod socialismen opstår og spredes der ideer om mange forskellige udgaver af socialisme og overgange til dem. Der er teorier fra de reformistiske og revisionistiske partier, som afskriver revolutionen og arbejderklassen, og der er fortællinger om socialisme i et imperialistisk Kina. Kina tilbyder i praksis en omfordeling af det imperialistiske rov, fra den ene imperialists hånd til den andens imperialisthånd. Det vil fortsat være arbejderhænder, som skaber værdierne.

Der findes ingen socialistiske lande i verden i dag, ingen lande som baserer sig på eller blot bekender sig til den videnskabelige socialisme - til marxismen-leninismen, ingen lande hvor arbejderklassen er ved magten, eller hvor produktionsmidlerne centraliseres under arbejderklassens styring, ingen lande hvor den ene eller anden officielt socialistiske politik er baseret i reel socialisme. Der findes til gengæld lande i verden, hvor såkaldt socialistiske regeringer pynter deres regeringsbygninger og -kontorer (m.v.) med blafrende røde flag, men dér er der mere sandhed i vinden end i påberåbelsen af socialisme.

Vi understreger samtidig vores solidaritet med befolkninger i lande, som trues af imperialismens magt. Vi afviser på enhver måde, at imperialistisk krig og invasion i sådanne eller andre lande skulle kunne eller vil blive ført af imperialisterne for at forbedre befolkningernes liv. Vi stiller os solidarisk med arbejderklassen globalt, og vi støtter den i sin kamp mod imperialistisk aggression.

I samme åndedræt forsvare vi de forbedringer i levevilkår, som er tilkæmpet af den danske arbejderklasse og befolkning gennem årtier, og vi rejser kampen for arbejderklassens krav, alt imens vi

bekæmper den danske kapitalistiske statsmagt og arbejder for revolutionen og for opbyggelsen af arbejderklassens statsmagt.

Vi nævner også, at de forbedrede levevilkår og rettigheder, som er opnået i arbejderklassens mangesidede kampe, er sket, når kampen har været understøttet af socialismen og socialismens ide, som har presset borgerskabet til indrømmelser.

Vi afviser de småborgerlige eventyrfortællinger om, at den ene eller anden nutidige eller fremtidige erklærede socialistiske statsmagt kan befri den danske arbejderklasse, og vi siger, at den danske arbejderklassens befrielse er dens eget værk - ligesom det gælder for alle andre landes arbejderklasse.

Vi afviser ligeledes eventyrfortællingerne om, at det ene eller andet teknologiske eller videnskabelige fremskridt i sig selv skulle bære et opgør med kapitalismens mekanismer og markedsøkonomiens virkning - og derved kan de fremskridt heller ikke afskaffe kapitalismens dårligdomme. Dertil nævner vi, at det reelle potentiale i sådan teknologiske og videnskabelige fremskridt først udløses, når de er i brug af og for arbejderklassens statsmagt og kan bruges i flertallets interesse, frem for som nu, hvor de bliver endnu et produkt på markedet med profit som omdrejningspunkt.

Vi fortsætter altså kampen for socialisme fra vores 10. kongres med den kurs af den videnskabelige socialisme, der blev sat på vores stiftende kongres i vores principprogram *Manifest for et socialistisk Danmark*, og med de sejre og erfaringer, som vi og hele arbejderklassen er blevet rigere i perioden, og med de nye generationer, som er kommet til.

Vi noterer i forhold til de såkaldte socialisme-udgaver, at der i perioden siden vores stiftende kongres blandt andet er sket det, at:

- det revisionistiske og socialimperialistiske Sovjetunionen (ca. 1956-1991) ligger stadig længere tilbage i tiden, og borgerskabets kneb med at bebrejde socialismen for socialimperialismens gerninger, samt at definere revisionismens politik som socialisme, i det store glider ud af nye generationers verdensbillede, og at tiden derved afhjælper en sådan falsk modsætning.

- den kinesiske socialimperialisme har udviklet sig til en større økonomisk og militær magt, hvilket leder nogle gummibenede og selverklærede kommunister til at klamre sig til det magtfulde udtryk og derved underbygge en falsk modsætning og fortælling - alt imens de fuldstændigt negligerer, at "den nye Silkevej" er en motorvej for imperialisme, en deroute, og ikke en socialistisk rute.

- "Socialismen for det 21. århundrede", som Chavez' vej kaldtes, står delvist afklædt, og det i en grad, så selv revisionister og trotskister, der tidligere yndede kraftigt at fremhæve den 'bolivariske revolution' som en vej til socialisme, nu falder fra. Nogle af dem vender sig endda imod Venezuela, men glemmer at afvise Chavez' vej, som de selv proklamerede som socialisme.

Uagtet vores opfattelse af den erklærede socialisme stiller vi os solidarisk med det venezuelanske folk og afviser enhver imperialistisk indblanding i landet.

Vi noterer samtidig, at der for den danske klassekamp og politiske kamp blandt andet kan siges, at:

- Enhedslisten, der ville trække Socialdemokratiet til venstre, nu er trukket helt og aldeles ind i både EU's og NATOs klubber, og at partiet har trukket sine medlemmer og kreds med derind - som det skete med SF i årtierne før. Hen over såvel Enhedslistens tilslutning til Libyen-krigen, EU-tilslutning og NATO-opbakning er partiet åbent blevet et EU-begejstret krigsparti, der understøtter højredrejningen.

- SF og dets populisme er yderligere afklædt, bl.a. med deres kamp mod lærerne og fortsatte EU- og NATO-tilslutning. SF's tilsyneladende eksistensberettigelse afhænger nu ironisk fuldstændigt af Socialdemokratiets fortsatte højredrejning.

- Kommunistisk Parti ser ud til at betræde den nye kinesiske Silkevej med bløde knæ. Til gengæld skal man med det parti altid huske, at skosålerne er trådt tynde af endeløs revisionisme-vandring frem og tilbage mellem Cuba, Venezuela og Kina et par gange. At stå fast ved et synspunkt om socialisme er ikke en evne, der besiddes fra den kant.

- DKP og KPİD, efter 30 år adskillelse, samledes for nylig i DKP, og tidligere uenigheder om Enhedslisten er lagt til side. Partiet står fortsat på den moderne revisionisme, på afvisning af revolutionen, og det har dertil en nostalgisk svaghed for Rusland, der er kommet til udtryk de seneste par år.

I 2024 står vi i APK på skuldrene af kæmperne fra Pariserkommunen, Oktoberrevolutionen, opbygningen af socialismen, den anti-nazistiske kamp, befrielsesbevægelser, folkedemokratiernes fremkomst, den albanske revolution. Vi tror på arbejderklassens styrke og evner - og vi løfter revolutionens og socialismens sag.

Arbejdere i alle lande, forén jer!

Udviklingen af klassekampen kræver et stærkt kommunistisk parti

Uddrag af Centralkomiteens beretning til APK's 10. kongres

Centralkomiteens beretning blev aflagt af Dorte Grenaa på vegne af den afgående Centralkomite, og den blev enstemmigt vedtaget på kongressen.

Kære kammerater!

Udviklingen kalder på et opgør med det kapitalistiske samfundssystem, der med sin private ejendomsret servicerer og beriger den herskende klasse og kapitalen på bekostning af arbejderklassens og flertallet af befolkningens levevilkår og klodens ressourcer. Et opgør med et samfundssystem, som er ude af stand til at løse nutidens og fremtidens problemer, men som derimod er selve årsagen til, at de eksisterer.

Som marxist-leninister ved vi, at dette hverken kommer til at ske spontant eller ad parlamentarisk vej, men gennem klassekampens og revolutionens vej. Som arbejderklassens kommunistiske parti har vi påtaget os revolutionens små og store opgaver. Ud fra de kræfter og betingelser vi har, og på den videnskabelige socialismes grund, kæmper vi for at skabe en revolutionær bevidsthed og enhed i arbejderklassen og ungdommen for et socialistisk Danmark og en socialistisk verden og for at opbygge arbejderklassens stærke kommunistparti.

I de tre år, der er gået siden sidste kongres, er der sket store og dramatiske udviklinger både internationalt og herhjemme, der har sat sit markante præg på udviklingen i klassekampen.

Modsætningerne skærpes globalt

Kapitalismens globale økonomiske, miljømæssige, sociale, energi-, sundheds- og politiske kriser bliver stadig dybere og stadig mere vævet ind i hinanden. De påvirker og uddyber hinanden og skubber til kapitalismens almene krise. Finans- og monopolborgerskabet er tvunget til at se den kendsgerning i øjnene og imødegå den med indførelsen af nye super-udbytningsmetoder af arbejderklassen og med yderligere reaktionære tiltag fra deres statsapparater, hvor de lader den ”demokratiske” maske falde. De bringer højreekstremismen og fascismen helt ind i regeringskontorerne og falbyder og promoverer nye varianter af revisionismens klasseforræderi.

Den stigende militarisering af hele samfundsøkonomien i de kapitalistiske og imperialistiske stater har skabt høj inflation og har store sociale konsekvenser for befolkningerne.

Det finansielle oligarki står over for en knusende krise, som det kun kan overvinde ved at overtage sine rivalers bytte og øge den imperialistiske rivalisering. Det har vi set udfolde sig med stigende handelskrige og sanktioner, ikke mindst mellem imperialistmagterne USA/EU og Kina/Rusland. Det har i perioden medført stigende konflikter, blodige krige og politiske og militære statskup orkestreret af stormagterne. Modsætningerne er ikke bare vokset mellem de imperialistiske magter indbyrdes, men også mellem imperialistmagterne og de afhængige lande og folk.

Samtidig har det været en periode, hvor millioner af arbejdere, unge, kvinder, bønder og arbejdende folk er gået på gaden verden over med krav om brød, arbejde, solidaritet og stop for krig. Omfattende strejkekampe, massedemonstrationer, studenterbesættelser, folkeopstande og aktioner har fundet sted. I Latinamerika foregår en skærpet klassekamp i mange lande. I Europa og i EU rejser ar-

bejderklassen og de arbejdende lag med forskellig styrke kampe for at hæve lønninger, for at forsvare og forbedre arbejdsforholdene, mod privatiseringen og dens konsekvenser og mod reaktion og fascisme. På det afrikanske kontinent kæmper arbejderne, folkene og nationerne en kamp for national og social befrielse fra skiftende imperialistmagter og deres neokoloniale lakajregimer under uhyre komplicerede forhold. Aktioner som massemobiliseringerne i Latinamerika, USA, Indien, Mellemøsten, Europa og andre dele af verden i solidaritet med de folk, der er i krig, ikke mindst det palæstinensiske folk, vokser i omfang og styrke.

Den stigende udbytning, udnyttelse og rovdrift på arbejdskraften fodrer og forgylder de globale monopol- og kapitalgrupper, mens arbejderne, ungdommen og folkene kræver frihed, retfærdighed, en bedre tilværelse og en bedre fremtid. Der hersker ikke social fred mellem klasserne, tværtimod er modsætningen mellem arbejde og kapital, mellem arbejderklassen og borgerskabet vokset.

Den imperialistiske krig i Ukraine og Europa

Allerede i beretningen til APK's 9. kongres beskrev vi, hvordan den skærpede konkurrence og modsætningerne mellem de imperialistiske stormagter og blokke voksede og øgede faren for nye imperialistiske storkrige. At det skulle blive en realitet med en imperialistisk krig i Ukraine og Europa allerede et halvt år efter, i februar 2022, kunne vi derimod ikke forudse. Krigen kom på baggrund af en langvarig og optrappet konflikt og borgerkrig i Ukraine, der blev eskaleret til åben krig med Ruslands militære invasion. I samarbejde med CIPOML fremlagde APK med det samme en analyse af krigens karakter af en inter-imperialistisk krig og en klar politik, der blev udtrykt i partiudtalelsen den 5. marts 2022: "Stop krigen i Ukraine! Stop imperialisternes krig! Vi fordømmer Ruslands angreb på Ukraine - og vi fordømmer USA's, NATO's og EU's krigsoffensiv og krigsophidselse!"

I APK's udtalelse på Kvindernes Internationale kampdag 8. marts 2022 sagde vi:

”Det er en reaktionær brutal krig mellem de imperialistiske magter, mellem finansgrupper, energi- og våbenmonopoler, mellem kapitalister, der blev styrtende rige under pandemien - ikke mellem folkene. Rusland må trække sig ud af Ukraine - og NATO og USA holde fingrene væk. Alt andet eskalerer truslen for, at krigen udvides. Alle imperialist- og besættelsesmagter ud, hvad enten det er i Ukraine, Syrien, Mali eller Palæstina. Vi går imod, at den danske regering og Folketinget følger USA's, EU's og NATOs taktstok og sender våben, jagerfly, krigsskibe, penge til ikke-humanitære formål. Det er med til at puste til krigens flammer.

Vi går imod, at den danske regering og Folketinget udnytter krigen til massiv krigspropaganda for amerikanske militærbaser i landet og for deltagelse i EU's militære opbygning. Krigsflygtninge skal hjælpes, men vi går imod hykleriske særlove, der fortsat lader krigsflygtninge med en 'forkert' hudfarve og religion drukne i Middelhavet eller spærres inde i danske asyllejre. Vi siger nej til de voldsomt øgede krigs- og militærbudgetter ...”

Nu her over to år senere, med tusindvis af ofre, er begge sider i denne inter-imperialistiske krig mellem USA/NATO/EU og Rusland villige til at eskalere krigen yderligere i en eksplosiv retning. Imperialismen er fuldstændig ligeglad med, hvor mange menneskeliv der ofres, så længe det tjener deres egne interesser. USA og europæiske NATO-lande vil, ud over de tonsvis af våben, militært udstyr og personel de allerede har hældt på krigens bål, nu også sende soldater og udvide krigen til russisk territorium fra europæiske NATO-lande. I august 2024 sendte Danmark de første F16-jagerfly til Ukraine, og det NATO-bevæbnede Zelenskyj-regime rykkede militært ind i Kursk-regionen i Rusland. Den danske udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen (M) kaldte den ukra-

inske invasion for ”selvforsvar”, en holdning der blev støttet af samtlige folketingspartier. En ”forklaring” der går igen omkring regeringens og Folketingets støtte til Israels igangværende folkemord i det besatte Palæstina.

Optagelsen af Ukraine i NATO er ikke længere et spørgsmål ud i fremtiden, men forhandles reelt. Vi står i en situation med udvidelsen af NATO med Sverige og Finland i Skandinavien, hvor NATO nu står langs hele den europæiske grænse til Rusland, og hvor Europa er spækket med amerikanske soldater og baser, hvorfra USA kan operere, som det passer dem. Rusland på sin side optrapper til stadighed sin krigsindsats med store konsekvenser for den ukrainske og den russiske arbejderklasse og folk. Og med en regering i Kreml, der ligesom den i Washington taler om brugen af taktiske atomvåben. Kina og Rusland har forstærket deres partnerskab og taktiske alliance med nye økonomiske, politiske og militære aftaler. I den nuværende fase har de brug for hinanden som tætte allierede.

En udvidelse af en storkrig i Europa rykker stadig nærmere

Mange regeringsledere i EU, inklusive den danske statsminister og krigshøg Mette Fredriksen, forbereder åbent arbejderklassen og de europæiske folk på en krig mod Rusland, og taler om inden for de nærmeste fem år. De forsøger at lamme klassekampen med frygt og usikkerhed. Krigen og krigstrømmerne har øget nationalistiske tendenser i hele Europa.

Dansk imperialisme og de danske monopoler har allerede gang i forhandlinger om fordelingen af krigens bytte som ådselgribbe, når det ødelagte Ukraine engang skal genopbygges.

Denne krig tjener kun én klasses interesser: det imperialistiske monopolborgerskab. Arbejderklassen har ingen interesse i at støt-

te nogen af krigens parter, ingen interesse i at støtte den imperialistiske krigsalliance NATO mod det imperialistiske Rusland eller omvendt, men derimod i at udvise konkret international solidaritet med den ukrainske og russiske arbejderklasse gennem at gå imod dansk krigsstøtte og regeringens og Folketingets krigspolitik til fortsættelse af myrderierne.

Udvides Ukrainekrigen til en regional storkrig i Europa, vil den fortsat have karakter af en inter-imperialistisk krig - en krig mellem to imperialistmagter og blokke, hvor de europæiske lande vil være direkte i krig på USA's og NATOs side. Det er vores opgave at afsløre og bekæmpe klasseindholdet i de fraser, som den herskende klasse dækker deres krigsforberedelser ind under, da mange vil være tilbøjelige til at tro på, at det er en "retfærdig krig" mod Putin, det handler om - "ham eller os". Vi skal rejse en kamp mod denne udvikling og imperialistisk krig.

Imperialismen, kapitalismens monopolistiske stadium, skærper alle kapitalismens modsætninger så meget, at "freden" blot bliver et pusterum for nye krige. Det konkluderede Den Kommunistiske Internationale allerede i 1930'erne forud for 2. verdenskrig. De enkelte landes ulige økonomiske og politiske udvikling skaber til stadighed nødvendigheden af verdens ny-opdeling. Det kan i sidste ende ikke opnås på anden måde end gennem krig mellem de afgørende imperialistiske lande. Samtidig kan udbytningen af hundreder af millioner arbejdere verden over kun opretholdes gennem blodige undertrykkelseskrige.

Konkret i Europa opruster og udvider de enkelte lande, EU og NATO deres krigsforberedelser og militarisering. For USA-imperialismen i Europa gælder det om at bremse Ruslands og Kinas udvikling af et Eurasien med en rand af allierede lande, der ligger mellem NATO-landenes og Ruslands grænser, og som i disse år opbygges gennem SCO, BRICS og "den nye Silkevej". Krigen i

Ukraine blev med det samme et redskab for USA-imperialismen til at stække EU's egne supermagtsambitioner og handelssamarbejde med Rusland og Kina. Den blev et redskab til at få øget landenes økonomiske og militære bidrag til NATO, styrke NATOs politiske rolle og styrke samordningen med EU's militære gren. Samtidig har USA gennem bilaterale aftaler med de europæiske regeringer kunnet øge antallet af egne militære baser og fået fri adgang til at benytte landenes infrastruktur til militære formål, som vi har set det i danske havne.

Drejbogen for øget krigspolitik i fuld gang - det danske militære EU-forbehold afskaffes

Ligesom Corona-pandemien for nogle år siden med et slag ændrede den politiske dagsorden, så gjorde Ukrainekrigen det også. Og vi kan konstatere, at den socialdemokratiske regering og statsminister Mette Frederiksen, afstemt med det danske monopolborgerskab, havde drejbogen klar for den massive og farlige krigspropaganda og politik, der banede vejen for rækken af hurtige ændringer og omfattende militarisering af hele samfundet.

Bare 12 dage efter at krigen i Ukraine blev en realitet, vedtog den socialdemokratiske regering og en række partier, inklusive SF, den 6. april 2022 et nationalt kompromis om en historisk øgning af militærudgifterne til 2 % af BNP og øget oprustning. Det skete sammen med aftalen om en hurtig folkeafstemning den 1. juni for at afskaffe den danske militære EU-undtagelse og sikre fuld deltagelse i EU's militære union.

Som bekendt virkede denne såkaldte "chokterapi" og demagogien om "for eller imod Putin" til at få det Ja igennem, de havde ventet på i 32 år. At en tredjedel alligevel stemte NEJ i en situation med massiv koldkrigspropaganda, en enig kapital-, arbejdsgiver- og fagbevægelsestop og en lammet uklar venstrefløj og en svækket

Folkebevægelsen mod EU - det siger noget om den dybe modstand mod EU-monopolerne og deres krigsprojekt.

Forud for afstemningen gjorde Enhedslisten endegyldigt op med deres principielle modstand mod EU og NATO og dansk medlemskab af disse på deres landsmøde. Deres nærmest fraværende opfordring til at stemme nej den 1. juni blev yderligere svækket af deres stærke støtte til regeringens og socialdemokratiets Ukrainepolitik og deres påstand om, at det ikke var et spørgsmål om at gå imod opbygningen af monopolerne EU som imperialistisk militærmagt og mod imperialistisk krig, men at det var et spørgsmål om demokrati. Med det lille lunkne nej, kun for at sikre deres egen plads i Europa-Parlamentet på EU-modstandernes stemmer, bremsede Enhedslistens ledelse reelt for, at EU-modstanden blev samlet og synlig. Og de spillede samme dobbeltrolle, som deres svenske og finske søsterpartier spillede omkring NATO-medlemskabet i de to lande.

De socialdemokratiske regeringer i Danmark, Sverige og Finland viste sig endnu en gang uhyre nyttige som garantier for erhvervslivets, krigsmagernes, borgerskabets og imperialismens interesser. Gennem deres traditionelle bånd til fagbevægelsens og arbejderbevægelsens top arbejdede de, arm i arm med arbejdsgiverne, intensivt for landenes deltagelse i de imperialistiske militæralliancer, i direkte modstrid med arbejderklassens nationale og internationale interesser. Men den folkelige modstand var for stor til, at socialdemokratierne alene havde kunnet klare at bremse denne i at udvikle sig i sin fulde styrke. Det kunne kun lykkes med hjælp fra de socialdemokratiske regeringers opportunistiske støttepartier.

APK kastede sine kræfter ind i en kampagne på gaden, arbejdspladser og i vores medier, ikke mindst på Kpnet, for et NEJ ved folkeafstemningen. Dagen efter folkeafstemningen udsendte partiet en opfordring og handlingsanvisning til, at "Arbejderklassens mod-

stand mod regeringens, EU's og NATO's krigspolitik må styrkes”.

En anden front, hvor regeringen havde en særlov klar til gennemførelse af et bredt flertal og til at træde i kraft kun 23 dage efter krigsudbruddet, var den såkaldte 'Ukrainerlov'. Den sikrede ukrainere opholdstilladelse, adgang til arbejdsmarkedet, offentlige ydelser og uddannelse i Danmark uden om de almindelige asylregler og i modsætning til alle andre asylansøgere og flygtninge. Loven udstillede det borgerlige Danmarks kyniske hykleri, diskriminering og politiske dobbeltspil omkring behandlingen af flygtninge, hvor hele den reaktionære flygtningepolitik og demagogi blev sat på pause for at kunne udnytte en bestemt gruppe flygtninge i mediernes krigspropaganda, og som var efterspurgt af arbejdsgiverne som arbejdskraft.

De næste skridt i drejebogen - omstilling til krigsøkonomi

Mette Frederiksens socialdemokratiske regering kom fra en vanskelig situation i efteråret 2021 med det forræderiske regeringsindgreb i den omfattende og månedlange sygeplejerskestrejke til en økonomisk virkelighed med hurtigt stigende inflation på ikke mindst fødevarer og varme- og elregninger, som dele af befolkningen havde svært ved eller ikke længere kunne betale. Regningen for krigens omkostninger blev også herhjemme lagt på arbejderklassens og den befolknings skulder - en skruestik der er blevet strammet på gennem hele perioden. Sanktioner og militariseringen, der fulgte i kølvandet på krigen i Ukraine, skabte en skyhøj inflation, der ikke var set i årtier og førte til brutal fattiggørelse af arbejdere og folk. Den længe ventede aftale i 2023 om et nyt kontanthjælpssystem gjorde ikke op med de alt for lave ydelser, men skabte fornyet fattigdom.

Regeringen forsøgte at gemme sin reaktionære økonomiske- og krigspolitik bag en maske og demagogi om social fred mellem

klasserne - der skal "sikre økonomisk vækst og fred". Men konsekvenserne af denne politik og af den imperialistiske krig i Ukraine blev stadig tydeligere, strømmen af millionbevillinger til Zelenskyj-regimet og de militære danske, EU og NATO-budgetter bare steg i stadig hurtigere tempo, samtidig med at korruption og politiske skandaler i militæret og efterretningstjenesten begyndte at rulle uden nogen konsekvenser i offentligheden.

Borgerskabets statsmagt øgede sin servicering af forskning, uddannelse og handelsaftaler for våbenindustrien og militæret, der blev oprettet militære linjer i gymnasier og ikke kun banker og monopoler, men også militæret fik adgang til "undervisning" i folkeskolen. Omstillingen af dansk militær fra først og fremmest at være en professionel udrykningshær til at beskytte de danske monopolars interesser internationalt, til at der skal bruges langt flere soldater til kanonføde på europæisk grund, blev sat i gang. Tvungen kvindelig værnepligt "i lighedens navn" blev sat på dagsorden. Hjemmeværnet og det civile kriseberedskab blev opgraderet. Det civile krigsberedskab fik sit eget ministerium - under argumentet om at ruste Danmark til kommende snestorme! Dansk militær skal ændres og reelt stilles under udenlandske magters kommando, USA skal have militærbaser i Danmark, efter regeringen længe havde ført hemmelige forhandlinger med USA om dette.

Alt dette sker i tæt samarbejde med Dansk Industri, DI. "En krig vindes nemlig ikke kun på slagmarken, men også på fabrikker og i industrien," lød det fra den socialdemokratiske erhvervsminister Morten Bødskov og SVM-regeringen, da de i august 2024 offentliggjorde bidder af en ny national strategi for udvidelse af krigsindustrien og danske virksomheders og forskningsinstitutioners indsats. Heri nævnes droner og robotter, den maritime sektor, kommunikations- og sensorteknologi, kvanteområdet og teknologier fra det civile område, der kan bruges militært.

Regeringen tog straks efter krigsudbruddet i Ukraine fat på endegyldigt at omstille samfundsøkonomien til krigsøkonomi på krigsindustriens, NATOs og EU's militære betingelser, med de mange milliarder offentlige kroner, der postes ind, ikke bare gennem det største forsvarsforlig nogensinde, men også gennem diverse fonde, som Ukraine-milliardfonden.

I efteråret 2022 så vi skærpet klassekamp på mange fronter - politisk, økonomisk, internationalt og ideologisk og parlamentarisk. Fra borgerskabets side med fortsat stigende inflation og priser, imperialistiske krige, et kommende folketingsvalg, nye nedskæringsreformer, kommunale nedskæringsbudgetter, hvor Danske Kommuner og Dansk Industri krævede et "nationalt kompromis" om enten mere udenlandsk arbejdskraft, eller at den offentlige sektor blev skåret helt ned, så arbejdskraften kan flyttes over i den private sektor.

Mens stormonopolerne som Mærsk og Ørsted skovlede så grotesk store milliardindtjeninger ind, at selv vismænd, FN's generalsekretær og politikere måtte gå ud og være forargede og kræve stop for de ekstreme skattely, de globale monopoler har skabt for sig selv, ja, så måtte den gratis maduddeling i Nordjylland melde ud, at de ikke længere kunne dække den daglige kø, som er de fattigstes livline. Og efter at have sat acontobeløbet for varme op med op til 300 pct. for deres lejere i alment boligbyggeri meldte Boligkontoret Danmark ud, at bare i juni var antallet af dem, der røg ud af deres hjem, fordi de ikke kunne betale husleje, steget med 33 pct. i forhold det gennemsnitlige antal pr. måned.

Det er ikke bare et spørgsmål om stigende ulighed, umoralsk grådighed eller skævvridninger. Det er et af de konkrete udtryk for skærpelsen af modsætningen mellem borgerskabet og arbejderklassen, mellem arbejde og kapital, konsekvenserne af kapitalens udbytning, vi ser her i Danmark.

I den internationale og globale klassekamp skabte den samme skærpelse mange steder store protestbevægelser, der voksede til politiske kriser. I APK opdaterede vi vores taktiske platform med konkrete politiske og økonomiske krav om kompensation og forbedringer i sammenhæng med at gå i offensiven for at kræve om at lade de rige betale, for kæde kampen for levevilkårene og den offentlige sektor sammen med kampen mod imperialismen og dens krige.

Den parlamentariske scene ændres til national samling

At arbejderklassen er den eneste kraft, der kan forandre tingene, blev den røde tråd i APK's deltagelse i valgkampen til Folketingsvalget 2022. Partiet opfordrede til at boykotte valget, da der reelt intet alternativ var at stemme på. Vi skal ikke vælge mellem de forskellige borgerlige og småborgerlige partier og regeringskonstellationer, hvis politik alle bærer deres klare eller skjulte klassestempel. Vi skal ikke sikre "et rødt flertal", der holder Socialdemokratiet ved magten som det mindste onde, hvilket fortsat er Enhedslistens svar. Appellen om at give dem flere stemmer, så de kan presse Socialdemokratiet endnu mere til venstre, er for længe blevet modbevist af virkeligheden. Det er Enhedslisten, der presses til højre og i dag har lagt sig fladt ned i håb om ministertaburetter i "et rødt kabinet" ved Folketingsvalget i 2025.

Resultatet af folketingsvalget blev den regering, vi har i dag, bestående af Socialdemokratiet, Venstre og Venstres tidligere formands parti Moderaterne. Det er en tre gange arbejdegiverregering - en tre gange krigs- og militariseringsregering og en tre gange privatiserings- og nedskæringsregering. Fortællingen om, at "vi har den regering, vi selv har valgt", kunne ikke være længere væk fra sandheden. Det er en dybt upopulær og forhadet regering.

Det er en regering af en ganske særlig type: en national samlings-

og flertalsregering, der sjældent er set. Når det danske imperialistiske monopolborgerskab foretrak denne regeringsform lige præcis her, så handler om at fremtidssikre dansk imperialismes og erhvervslivets største monopolars interesser og profit. Nye rigtig store beslutninger skulle køres igennem omkring NATO, EU og dansk krigspolitik på trods af arbejderklassens og befolkningens vilje og ønsker. Den nationale samlingsregering skulle sikre, at Danmark deltager militært og økonomisk stadig mere massivt, også efter virkningerne af frygt- og krigspropagandaen ikke længere virker helt så godt i befolkningen. Hertil er det nødvendigt med parlamentarisk ro på bagsmækken, og at der kan holdes snor i den socialdemokratiske fagbevægelse. Det er derfor heller ikke tilfældigt, at flertalsregeringer fire ud af de fem gange, de tidligere har eksisteret, har været under socialdemokratisk ledelse.

Den politiske og parlamentariske krise i partierne var åbenlys forud for folketingsvalget. Venstre stod splittet i tre partier, der var fire mindre udspaltninger på højrefløjen og et nedsmeltet Dansk Folkeparti. Et af de nye kort var Inger Støjbergs Danmarksdemokraterne, en pendant til Sverigedemokraterne med samme højrepopulistiske og demagogiske karakter. De benytter den voksende fattigdom, krise, utryghed og ikke mindst politikerlede og utilfredshed til at aflede fra at rette kampen mod kapitalen, arbejdsgiverne og de ansvarlige. Deres rolle er at sikre, at de reelle modsætninger kommer til at fylde mindst muligt, og i stedet at gøre enkelte befolkningsgrupper til ansvarlige syndebukke. De gør det til kampen mellem de gode på landet og den onde elite i byerne, ro og orden mod kaos og utryghed, dem mod os - rettet mod alt, hvad der er progressivt. Socialdemokratiet klarede sig kun ved at fremstå som redningsmand i katastrofesituationer (Covid-19, krig) og i kraft af en ikkeeksisterende reel venstreopposition hos SF og Enhedslisten og Alternativet som deres parlamentariske grundlag. Så regeringspartierne måtte blive hinandens krykker i den nye samlingsregering.

Klassekrig fra dag 1

SVM-regeringen gjorde det klart fra sin start, at de står for klassekrig, med bestemmelsen om, at alle skal arbejde en dag ekstra for at sikre krigsøkonomien. Hvilket skete med afskaffelsen af Store Bededag som fridag. Det udløste en enorm vrede i arbejderklassen og befolkningen, og demonstrationen mod lovforslaget indkaldt af fagbevægelsen den 5. februar 2023 blev en af de største i mange år. Fagbevægelsen havde sin egen dagsorden: Deres protest var vendt mod, at regeringen havde taget beslutningen uden den sædvanlige trepartsforhandling med fagbevægelsen i den traditionelle danske klassesamarbejdsmodel. Det førte efterfølgende til et uskønt internt magtopgør i toppen af Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH), hvor ærkereformisten og klassesamarbejdsforkvinden Lizette Riisgaard ikke længere blev anset for at være regeringsvenlig nok og over en nat blev væltet med anklager om seksuelle krænkelser og erstattet med Morten Skov Christiansen fra Metal. Det var et vink med en vognstang om, at fagbevægelsen i endnu højere grad skal reduceres til en velbetalt lobbyist og regeringssamarbejdspartner.

Indenrigspolitisk er der i perioden taget nogle afgørende skridt, der med regeringens ord skal "fremtidssikre" dansk økonomi. Regeringsgrundlaget talte om en økonomisk krise lige om hjørnet, voksende inflation og renter, galoperende energipriser - der skulle i imødegås med en hård økonomisk politik og arbejdsmarkedspolitik. I det lys gjorde de intet ved stigende priser og energipristyveri og -svindel, andet end den famøse varmecheck sendt ud med spredehagl. Og det blev endnu en gang understreget, at klimapolitikken og den grønne omstilling er vigtig for imperialismen og regeringen - når det altså er en god forretning eller en god afledning fra brændende klassespørgsmål.

Den økonomiske krise er ikke slået igennem i danske økonomi

endnu, men det er den til gengæld for den lavest lønnede og fattigste del af befolkninger, hvis løn og ydelser ikke er steget nævneværdigt, og i den nederste del af et presset småborger-skab. Her i 2024 er stigningen i inflationen fladet ud og faldet, men priserne fortsætter med at stige. SVM-regeringen har gentagne gange fundet nye milliardbeløb i det såkaldte ugennemskuelige "økonomiske råderum" til ting som skattelettelser til de rigeste og en luns til mellemlagene og den øverste del af arbejderklassen, mens der ikke var råd til at give til alle dem uden for arbejdsmarkedet noget. På samme "mirakuløse" vis fandt regeringen penge til en fortsat stribe af million-hjælpepakker til Ukraine-krigen. Ligeledes har den "fundet" millioner til at støtte de danske monopoler og erhvervslivet, mens kassen blev tom og "råderummet" forsvandt, hver gang der blev stillet krav om højere løn og bedre arbejdsforhold.

Danmarks økonomi er i høj grad bundet op på eksportindustri omkring få globale monopoler, som det går mere end godt for, som Mærsk, Novo og Vestas. Så på trods af nedgang i produktion og bygge og anlæg, så betyder de store rekordoverskud hos de store globale monopoler med biotek- og medicinalindustrien som en af hovedhjørnestenene, at dansk økonomi samlet set ikke er i recession. Regeringen har allerede nu bebudet, at netop øget støtte til medicinalindustrien er en af de ting, den vil bruge formandskabet i EU i efteråret 2025 til. De få store danske monopolars kapitalfonde er ved at omlægge dansk industri til specifikke underlevere-randører - og flytter stadig mere produktion ud af landet.

Den danske kapital og dens stat henter en stor del af sin ekstraprofit direkte på merudbytning af udenlandsk arbejdskraft i Danmark og udbytning af billig arbejdskraft i udlandet. Omkring en femtedel af de arbejdstimer, der lægges i Danmark, leveres af underbetalt udenlandsk arbejdskraft. Officielt er der ansat over en kvart million migrantarbejdere i Danmark. Dertil kommer de mange,

som arbejder uden papirer og lever helt retsløse på bunden af samfundet, og alle de, som udenlandske underentreprenører selv ansetter uden om det danske overenskomstsystem.

Imperialismens udbytning skaber de forhold, der gør, at folk ikke længere ser en fremtid, job eller uddannelsesmuligheder, der hvor de bor, og derfor må forlade deres hjemegn og familie som enten migrantarbejdere eller flygtninge. Overalt bruges migrantarbejdere til at trykke løn- og arbejdsforhold; arbejderklassens svar er fælles solidarisk kamp for sine krav og mod arbejdsgivernes sociale dumping, sådan som vi især ser inden for bygge- og anlægsbranchen med demonstrationer og blokader.

En række arbejdsgiverbestilte reformer skal falde på plads her i efteråret 2024. Det gælder omkring beskæftigelse, hvor angreb på de arbejdsløses rettigheder skal betale for import af mere billig udenlandsk arbejdskraft, omkring yderligere privatisering af hele det offentlige sundhedssystem på bekostning af folkesundheden, og omkring større tilpasning af uddannelsessystemet til monopolkapitalens behov og profit på bekostning af befolkningens samfundsmæssige behov og de unges muligheder for uddannelse. Ligeledes skal en ny folkeskolereform følge i hælene på den katastrofale omlægning tilbage mod den sorte skole, som den tidligere folkeskolereform skabte. Alt sammen som led i den såkaldte "fremtidssikring" af krigsøkonomien.

APK gjorde det klart, umiddelbart efter at SVM-regeringen blev dannet, at "SVM-regeringens grundlag og kommende arbejderfjendske politik og krigspolitik må mødes med en offensiv modstand fra dag ét. Der må arbejdes for at skabe aktionsenhed blandt alle de grupper, der kommer til at sidde endnu dårligere i det, hvis den asociale politik gennemføres. Ellers bliver det salamimetoden, hvor de tager en gruppe ad gangen, og fanden tager de sidste. Hårde tider kræver hård kamp - og der må svares igen, allerede

inden regeringens angreb kommer til at træde i kraft.” (Fra parti-udtalelsen ”Ned med den arbejderfjendske politik og regering”)

Klassekrig mod ungdommen

SVM-regeringens klassekrig mod arbejderungdommen har været omfattende. Med Dansk Industri, DI, som skyggeregering stiger antallet ikke mindst af unge og ufaglærte i usikre ansættelser. Både inden for det private og det offentlige er brugen af nul timers-kontrakter, timevikarer og løstansatte daglejere vokset eksplosivt. Ligeledes gør det såkaldte platformsarbejde, hvor alene antallet af ”selvstændige” madbude steg med 10.000 alene fra 2021 til 22. Mange har brug for to-tre jobs for bare at eksistere. Samtidig har DI fået sine krav igennem for endnu billigere arbejdskraft med flere unge mellem 13-17 år i arbejde i regeringens beskæftigelsesforslag, krav som udvidede arbejdsområder, udvidet arbejdstid og tider på døgnet, de må arbejde, og mere alene arbejde i f.eks. supermarkeder. Der er tale om omfattende angreb på arbejdstid og arbejdsforhold på de unges såkaldte fritidsarbejde, der for mange er en økonomisk nødvendighed. Fagbevægelsens klassesamarbejde har holdt hånden under denne udvikling i stedet for at udløse en kamp mod udnyttelse af børne- og ungearbejde.

Også på uddannelsesområdet øges klaseskellene allerede fra før skolestart. Stadig flere opgives undervejs i folkeskolen og går ud uden eksamen og basale kundskaber. Adgangskravene til både erhvervsskoler og øvrige ungdoms- og senere højere uddannelser fungerer som sorteringsmaskiner til et usikkert lavtlønsmarked som alternativ. De stadige nedskæringer og privatiseringer har sammen med de politiske ændringer i uddannelsessystemet skabt øget skævvridning mellem forholdene på landet og forstæderne og dem i de rigeste byområder. Ligeledes afhænger graden af sociale og sundhedsmæssige rettigheder i høj grad også af et postnummer, der skjuler klasseforskellene.

Der hersker en hård politisk og ideologisk kamp om ungdommen, og hvilken fremtid de vælger. Fra kapitalismens side lokkes med individualismens og karrierens vej til en bedre fremtid, mens de, der sorteres fra eller vælger en anden vej eller kampens vej, straffes stadig hårdere. Ligesom de yngre generationer er vokset op med, at dansk krigsdeltagelse i NATOs og EU's krige er normalen, så er de vokset op under en voksende fascisering af statsapparatet og terrorlove, der i stadig større omfang vendes mod befolkningen og dele af ungdommen. Mens det er blevet strafbart at støtte dele af det palæstinensiske folks kamp, er strømmen af misinformation, manipulation og imperialistisk propaganda 24/7 på de sociale medier nærmest uendelig og svært gennemskuelig, hvis ikke man kommer i kontakt med klassekampens virkelighed. Hvad enten det er statsmagten eller privatkapitalister, der ejer og styrer indholdet på disse sociale medier, så styres censuren af informationer og holdninger, der går imod deres politik, med hård hånd.

Kampen på arbejdspladserne og i fagforeningerne

Der har i hele perioden været omfattende sociale og faglige kampe, strejker og protestbevægelser ikke mindst i Sydeuropa, som i Frankrig omkring den stigende pensionsalder og i Storbritannien mod den voldsomt øgede fattigdom. Overalt er der protester mod den samme neoliberale og imperialistiske krigspolitik, som den danske regering har ført og fører. Partiet har løftet sin internationale opgave med at sprede kendskabet og erfaringerne fra disse til den danske arbejderklasse og haft et godt samarbejde med de øvrige europæiske CIPOML-partier og lavet fælles udtalelser om udviklingen.

De sociale og faglige kampe har ikke haft samme omfang herhjemme. Men det betyder ikke, at vreden, frustrationerne og utilfredsheden med regeringens og arbejdsgivernes politik ikke fin-

des, kun at den har sværere vilkår for at komme til udfoldelse. Rigtig mange steder i landet har beboere, forældre, elever, ansatte, interesseorganisationer og lokale fagforeninger demonstreret og protesteret mod de store forringelser, der er sket med bl.a. nedlæggelser af skoler, sygehuse, lokal offentlig transport og nedrivning af boligblokke i Ghettoovens navn, der alt sammen har skullet bane vej for yderligere privatisering og profit. APK har deltaget lokalt, hvor vi har kunnet, og støttet udviklingen af protesterne under et fælles krav om at sprænge den økonomiske nedskæringsramme for at gennemføre de konkrete krav.

På det private arbejdsmarked har der været strejker, også af den slags, som kaldes "ulovlige", på større arbejdspladser i provinsen, hvor arbejdsgiverne ikke har villet give tilstrækkeligt ved de lokale lønforhandlinger. Flere tusind gik i efteråret 2023 ud i kortvarig lønstrejke på Vestas' fabrikker. Der har været blokader på en række bygge- og anlægspladser med social dumping, og mod manglende udbetaling af løn og livsfarligt arbejdsmiljø.

Arbejderklassens kollektive kampkraft, den som kan rykke og forandre med en kollektiv modstand og fælles kamp, er blevet taget som gidsel gennem mange årtiers hårdt reformistisk classesamarbejdes greb om arbejderbevægelsen og fagforeningerne og et stort arbejderaristokratis rygstød. Men arbejderklassens kampkraft kan genvindes gennem at sætte en klassekampslinje bag klassens krav og skabe enhed omkring gennemførelsen af disse i politisk kamp mod reformismen og opportunismen, der kun leder til nederlagets vej.

I forhold til de offentligt ansattes kamp blandt sundhedspersonalet så fortsatte arbejdsnedlæggelserne på hospitalerne også efter det socialdemokratiske regeringsindgreb i OK 21. Partiet spillede en væsentlig rolle i opbygningen af en bred solidaritetsbevægelse med demonstrationer, strejkestøttekomiteer, møder og Facebook-

grupper, ligesom i udviklingen af selve strejkebevægelsen. Efter regeringsindgrebet satte partiet to krav i centrum for at fastholde og udvikle bevægelsen: 1) Regeringsindgrebet skal væltes, for at der kan åbnes op for penge-kassen til bedre løn, flere ansatte, bedre arbejdsforhold. Det var nødvendigt at gå fra økonomiske krav til et samlet politisk krav mod arbejdgiverregeringen. 2) Det er nu, den offentlige sundheds-, omsorgs- og velfærdssektor, der bløder overalt, skal reddes. Penge på bordet nu - stop nedskæringerne, og rul årtiers nedskæringer tilbage. Det er et krav, der kunne dække og samle alle faggrupper, brugere og befolkningen bredt.

Det var en hel ny generation af offentligt ansatte, der var gået ud i kamp og skulle gøre sig deres egne kamperfaringer. Ikke uventet satte ikke bare den socialdemokratiske regering og de offentlige arbejdsgivere et hårdt angreb ind for at bremse og nedlægge bevægelsen, der blev også ført en hård politisk kamp fra fagtoppenes side for at genvinde kontrol over den voksende bevægelse. Og ikke kun fra sygeplejerskernes fagforenings, DSR's, side. Det var klassekamp, hvor alle metoder brugtes, fra miskreditering til forsøg på korrumpning og udsigter til poster i fagbureaukratiet til ledende folk, og til direkte trusler over for de nederste ansatte i hierarkiet og tillidsfolk om, at de røg ud, hvis de ikke stak hovedet i busken. At bevægelsen var stærk, viste alene den ting, at hospitalsledelserne sendte mellemlederne på kursus i at håndtere de omsiggribende "arbejd efter reglerne"-aktioner.

Vi så i strejkebevægelsen, hvor meget og hvor hurtigt klassekampen rykker den politiske bevidsthed hos de kampvillige. Samtidig er et vaklende klassepunkt hos grupper som sygeplejerskerne fyldt med illusioner og forhindringer. Det, der i sidste ende lammede den omfattende protestbevægelse, var imidlertid den politiske kamp i selve bevægelsens kerne omkring DSR's fagchauvinistiske linje, der isolerede dem fra at inddrage andre faggrupper som sosuer og pædagoger i en samlet kamp. Manglen på et samlet

ledelsescenter på en klassekampslinje, der kunne udvikle bevægelsen videre, gjorde sin virkning.

Fagtoppens modoffensiv gav minusoverenskomster og forsat ulige- og lavtløn

Arbejdsgiverne, staten og fagtoppen var godt forberedt ved overenskomstforhandlingerne (OK23) på det private arbejdsmarked i 2023 og de offentligt ansattes OK-forhandlinger i 2024 for at sikre, at der ikke skulle udvikle sig storkonflikt igen.

Ved OK23 fik arbejdsgiverne deres krav igennem om små lønstigninger, øget fleksibel arbejdstid og øget brug af individuelle løn- og frivalgsordninger, og dermed ro på arbejdsmarkedet. Drejebogen for dem var at holde lav profil, lade medierne køre propagandaen om tilbageholdenhed ”for at sikre dansk økonomi”, ”sikre danske arbejdspladser” osv., tie stille omkring lovforslaget om Store Bededag og stole på, at regeringen og fagtoppen gjorde deres del for få et forlig igennem.

OK23 var blevet mødt med høje forventninger om generelle forbedringer som reelle lønstigninger, nedsat arbejdstid og et opgør med social dumping efter års tilbageholdenhed, pandemi og aktiefester. Nu var det arbejdernes tur.

Målet i fagtoppen handlede derfor om at udgå storkonflikt ved et minusforlig, sikre sin egen position, sikre aktieudbytte til deres fonde og virksomheder. Deres drejebog for at udfylde sin classesamarbejdsrolle var at sikre frasortering af alle offensive krav på forhånd, udskyde størstedelen af lønstigningerne til individuelle og lokalforhandlinger og sætte hele fagforeningsapparatet og arbejdsaristokratiet i sving med et ”ja til det bedst opnåelige”. Og ikke mindst lukke dampen ud af protesterne mod Store Bededagstyveriet med en underskriftindsamling for et krav om en folkeaf-

stemning, som de på forhånd vidste, der ikke var parlamentarisk flertal for, og derfor ville falde, samt et løfte om at kræve kompensation ved OK25.

Regeringens klare mål var at sikre kapitalen, arbejdsgiverne og erhvervslivet bedst mulige resultater; sikre fortsat udvidet arbejdstid - og ingen protest mod den stigende pensionsalder som i Sydeuropa; sikre en lille lønramme - der også ville gælde på offentlige område ved OK24, da det offentlige område ikke må være lønførende, og den vil sætte rammen for regulering af alle overførelsesindkomster, der kommer to år efter lønstigninger.

Før OK23-forhandlingerne gik i gang, højste venstresocialdemokrater, Enhedslisten og trotskister banneret for, at kraverne skulle igennem, om det så skulle kræve en storkonflikt. Da det elendige minusforlig, der hverken dækkede inflation eller real-lønsfald for de lavtlønnede, så lå på bordet, udskød de kampen til næste gang ved OK25.

Først 11 dage før urafstemningen om forliget sluttede, blev der indkaldt til et landsdækkende tillidsmandsmøde for et Nej. Der blev aldrig en landsdækkende Nej-kampagne, selv om mange lokale fagforeninger og klubber opfordrede til det. Et Nej, der fra manges side var solidarisk med de lavtlønnede og de offentligt ansatte. APK gik sammen med andre kampvillige kræfter omkring en Stem-nej-kampagne, der havde svært ved at bryde igennem den isolation og tavshed, som størstedelen af venstreoppositionen i fagforeningerne og klubberne praktiserede.

Meget anderledes gik det ikke med de offentlige ansattes overenskomstspil og forræderi til OK24, der blev kørt igennem med FOA's forkvinde Mona Strib i spidsen. Den tidligere opposition var blevet lagt ned og ædt op af deres egen taktik for at ændre fagbevægelsen indefra i stedet for at kæmpe for deres

bagland. Fagtoppen havde overtaget deres mobiliseringsmetoder på de sociale medier og sat hele apparatet i sving for et Ja til et råddent forlig.

I samarbejde med regeringen var der lagt adskillige benspænd og splittelsesmanøvrer ind forud for OK- forhandlingerne, såsom trepartsforhandlingen om den særlige lønpulje, der blev solgt til nogle mod udvidet og længere arbejdstid. Og lønstrukturkommissionen, der blev nedsat efter sygeplejerskestrejken i 2021 som en syltekrukke, og som ikke overraskende kom med det resultat, at sygeplejersker og andre får den løn, de fortjener, mens pædagoger og FOA-medlemmer får for lidt, en gammel afprøvet, men virkningsfuld del og hersk-taktik.

Op til forhandlingerne fremhævede APK nødvendigheden af politisk kamp mod denne splittelses-og nederlagslinje: ”Er det ikke nødvendigt at gå i kødet på det ældgamle forbud fra fagtoppen, arbejderaristokratiet og socialdemokraterne om, at man ikke må blande såkaldt faglig kamp eller organisationskamp sammen med politik? De laver jo ikke andet selv end præcis at gøre det. Der er kun råd til sølle tre milliarder til de offentligt ansatte ved de igangværende trepartsforhandlinger - men hvor mange milliarder blev der ikke lige givet endnu en gang i sidste uge til krigen i Ukraine - fem milliarder kr.? Er det ikke politik, så det basker? Er det ikke på tide, at vi udstiller og afslører deres politik og fører politisk kamp mod den, uanset deres benspænd?”

APK agiterede for at sprænge lønrammen, for markante lønstigninger i kroner og øre på grundlønningen til dækning af inflation og reallønsfald, en markant hævelse af mindstelønnen og afskaffelse af uligelønnen. Og ikke mindst for at opbygge en solidarisk enhed på tværs af fag på en klassekampslinje. Og senere for at stemme nej. Det stod i grel modsætning til opportunisternes linje, der reelt overlod banen til fagtoppen med deres linje for opbakning til for-

handlerne, og ”vi klapper dem ind med faner, balloner og pølser”, holder vores mund og ønsker dem bedre held næste gang.

Denne kongresperiode har endnu en gang klart demonstreret, at det helt centrale mål for partiets indsat er at styrke den konkrete opgave med at opbygge en klassekampsvillig fagopposition, der er revolutionær i sin klassetænkning og sine aktionsformer. Det vil sige at sætte ind på det, som også i overenskomstkampe har vist sig at være det svageste punkt i arbejderklassens kamp: at der mangler et organiseret center, der kan stå i spidsen og mobilisere til en kamp-linje. Vi skal med fornyet kraft fortsætte det arbejde og den politik, som vi fastsatte på den 9. kongres med platformen ”Partiets arbejde i arbejderklassen, på arbejdspladser og i fagforeninger”.

Kampen mod monopolernes EU

Konsekvenserne af fraværet af en stærk anti-imperialistisk og anti-kapitalistisk stemme i den brede folkelige EU-modstand blev tydeligt demonstreret ved folkeafstemningen d. 1. juni 2022 om det danske såkaldte ”forsvarsforbehold” til EU’s militære opbygning.

APK har arbejdet i og været medlem af Folkebevægelsen mod EU (FB) siden sin stiftelse. Men besluttede efter valgkampen til EU-parlamentet i juni 2024, og efter grundige diskussioner i partiet, at tage konsekvensen af Enhedslistens langvarige skadegørende arbejde i FB og trække vores medlemskab. Vi konkluderede i udtalelsen ”APK går ud af Folkebevægelsen mod EU”, at en reel og konsekvent modstand mod EU, en klar og kontant afvisning af EU og en kamp for at få Danmark ud af EU ikke længere er, hvad FB’s arbejde går ud på.

Hvad der i sin tid, op gennem 1990’erne, ikke lykkedes for den tidligere JuniBevægelsen, lykkedes for Enhedslisten. De oprigtige EU-modstandere, der er tilbage i Enhedslisten, kunne under et

pres hen over flere årsmøder ikke forhindre, at Nej'tet i Enhedslisten blev til et Ja til EU. Enhedslisten gennemførte en politisk forvrængning af FB til en snæver venstrefløjsorganisation, for derefter at bruge FB som springbræt til at sikre, at Enhedslisten selv kom i EU-parlamentet i 2019 - på Folkebevægelsens stemmer.

Ved Europaparlamentsvalget denne gang gik Folkebevægelsen mod EU så langt som til at føre kampagne for at stemme, på trods af at der kun var tilhængere af EU at stemme på. I praksis kom de til at agere halehæng og støtte til især Enhedslisten, men også SF og Socialdemokratiet.

APK ser et stort behov for at styrke og mobilisere EU-modstanden i alle dens aspekter og på et bredt politisk grundlag. For os er det tydeligt, at EU er monopolernes og kapitalens projekt, med sin nyliberale økonomiske politik og arbejdsmarkedspolitik, der betyder forringede vilkår, nedskæringer, militarisering og reaktion. At EU, trods alle sine indbyrdes uenigheder, er en imperialistisk blok, der fører en farlig oprustnings- og krigspolitik. Vi er derfor også åbne for alle konkrete initiativer og samarbejder mod EU, dets politik og konsekvenser, der ikke baserer sig på et nationalistisk eller reaktionært grundlag.

Som internationalister støtter vi principielt retten til national selvbestemmelse, og vi støtter konkret kravet om Danmark ud af EU. Parallelt med det anser vi som arbejderparti og marxister-leninister kampen for at komme ud af EU som et led i den anti-kapitalistiske og anti-imperialistiske kamp for et grundlæggende andet samfund.

Kampen mod imperialistisk krig

En af opgaverne for os her på den 10. kongres er at samle partiers kongresdiskussioner i en politisk platform og vejledning til handling for at gå op imod og bekæmpe den udvikling, som dansk

imperialisme og dens skiftende regeringer deltager i med deres krigspolitik, krigsøkonomi og militarisering, og som truer med en kommende storkrig i Europa, som Danmark vil blive draget ind i. Vi har samlet dem i en principiel og taktisk politik for ”Kampen mod imperialistisk krig og kommunisternes opgaver” og udarbejdet den på baggrund af vores analyser og teser, som vi har sammenfattet og udgivet i en række pjecer, artikler og på APK's hjemmeside undervejs i kongresperioden omkring udviklingen af de imperialistiske modsigelser - særligt mellem USA, Kina og Rusland, om udviklingen i NATO og EU's militære opbygning, om dansk imperialismes placering og om styrkelsen af den anti-kapitalistiske og anti-imperialistiske kamp.

Vi kan godt tillade os at være stolte af, at vi som parti har arbejdet så seriøst og vedholdende med at klarlægge denne udvikling ud fra et marxist-leninistisk standpunkt, og af at vi gennem de løbende diskussioner i hele partiet - i grundorganisationerne, på parti- og offentlige konferencer, sommerlejre, gennem vores teoretiske magasin Enhed og Kamp, vores presse, Kpnet.dk og vores udgivelser, vores internationale samarbejde på europæisk og globalt plan - har fået skabt den politiske klarhed og enhed i partiet til i de hurtige og komplicerede udviklinger for at kunne handle i klassekampen.

Gennem hele kongresperioden har vores arbejde på dette felt haft sit fokus på:

- At rette kampen mod al imperialisme, ikke at stole på en imperialistmagt mod en anden.
- Særligt at rette kampen mod dansk imperialisme og vores egen regerings økonomiske, militære, ideologiske og psykologiske krigs- og klassepolitik.
- At forbinde arbejderklassens og ungdommens kamp for levevilkår og fremtid med kampen mod imperialistisk krig og krigspolitik.

- At forbinde de konkrete kampe og krav med en enhedspolitik for at opbygge en anti-imperialistisk front og international solidaritet.

Det har ikke altid været let for partiet og partimedlemmerne at forbinde og skabe sammenhængen mellem disse ting i praksis, i det daglige arbejde og i partiets propaganda og agitation. Og det er en stor opgave at løfte, men nødvendig. Den løbende politiske skoling og uddannelse, opsamling af erfaringerne i klassekampens praksis, er den måde, hvorpå partikollektivet støtter hvert enkelt medlem og led i partiet til fortsat at kæmpe på og mobilisere for konkret enhedsarbejde omkring politikken og tilføre det et klart anti-imperialistisk og revolutionært perspektiv.

En omfattende solidaritetsbevægelse mod det zionistiske folkemord i Palæstina

Med den omfattende landsdækkende brede solidaritetsbevægelse med det palæstinensiske folks kamp for et frit Palæstina og konkret mod det zionistiske apartheid-Israels udryddelses- og tilintetgørelseskrig og folkemord i Gaza og de øvrige besatte områder, har en hel ny ungdomsgeneration fået en førstehåndserfaring og kendskab til, at imperialismen betyder død og ødelæggelse. Til at krigens købmænd, dens politiske bannerførere og hykleriske medløbere alle har blod på hænderne. Og at en global international solidaritetsbevægelse er en mægtig kraft, inspiration og styrkelse at være en del af.

Der er en række årsager til, at solidaritetsbevægelsen udviklede sig umiddelbart efter 7. oktober 2023 og har det omfang, den har, ud over den enorme vrede, det zionistiske regimes grusomheder har vakt i den almindelige befolkning. Palæstinasolidaritet har en lang tradition for organisering, og krigen ramte lige ind i hjertet på de store dele af ungdommen, der føler sig undertrykt og dis-

krimineret. De statsløse palæstinensere og indvandrere fra Mellemøsten var fra start af synlige og ikke manøvreret ud af en snæversynet venstrefløj.

Bevægelsen gik i offensiven og på gaden, daglig, ugentligt - i demonstrationer i mange byer rundtom i landet og store landsdækkende demonstrationer, som da 65.000 samledes d. 19.11.23. Den har udvidet sine aktiviteter, hvor grupper har blokeret ved danske virksomheder, der sikrer krigsmateriale til Israel, som Terma og Mærsk, og i sommeren 2024 med teltlejre ved flere universiteter, hvor de studerende krævede, at universiteterne afbrød deres samarbejde med Israel. Der har været protester blandt f.eks. sundhedsarbejdere, universitetsansatte og kunstnere mod Israels folkemord, f.eks. mod deres deltagelse i Melodi Grand Prix. Det er vigtige erfaringer, som skal samles op og bruges.

Den danske regering er en aktiv politisk, økonomisk og militær støtte til Israel, og selv nok mange blomster og krokodilletårer over døde børn har ikke kunnet fjerne stanken af denne politik. Fagbevægelsen har været total tavs og vendt ryggen til international solidaritet. Alle Folketingets partier inklusive Enhedslisten og SF stod bag regeringens falske påstand om, at Israel har "ret til selvforsvar", mens palæstinenserne væbnede kamp er "vold og terror".

Zionistlobbyen har også her i Danmark været uhyre aktiv både i medierne, blandt politikerne og i det skjulte i efterretningstjenesten. De har gået helt systematisk efter folk på de sociale medier, der har udtrykt sympati med Palæstina, og hånd i hånd med den danske statsmagt og dens fascistoide terrorlovning, fået idømt folk fængselsstraffe og endda skærpede, hvis de har udtrykt sig i det offentlige rum som f.eks. på en demonstrations talerstol. At ytringsfriheden i det borgerlige demokrati er en politisk beslutning, den herskende klasse bestemmer over, blev endnu en gang

bevist og understreget med Folketinget beslutning om, at kritik af Israels besættelsesmagt og folkemord er "antisemitisme" og vil blive straffet.

APK har været aktiv i denne bevægelse lokalt og i Boykot Israel. Vi har deltaget på talrige demonstrationer og fra dag 1 udsendt en stribe af politiske udtalelser og løbesedler, som er blevet revet væk, når vi har været på gaden med dem. Vi har afholdt solidaritets- og diskussionsmøder og haft international deltagelse på vores årlige November-konference i 2023 af vores italienske kammerater med deres erfaringer omkring at inddrage arbejderklassen i solidaritetsbevægelsen og synliggøre sammenhængen mellem dens øvrige kampe og kampen mod krig og imperialism.

Israels udryddelseskrig har store internationale konsekvenser. I Mellemøsten står det zionistiske Israel stadig mere isoleret og afsløret efter måneders folkemord og etniske udrensning af palæstinenserne i Gaza, Vestbredden og Jerusalem. Hvilket får dets regering til at optræde stadig mere desperat aggressivt, med faren for at udvide krigen til nabolande. Den interne krise i Israel og for dets regering er mere og mere åbenlys.

USA kæmper for Israels overlevelse, ligegyldigt hvor mange palæstinensiske liv det kræver. Israel er USA's strategiske støttepunkt i Mellemøsten, og USA er den økonomiske og militære garant for det zionistiske apartheidregime i Israel. Samtidig med den øgede modstand mod USA-imperialismens dominans arbejder Rusland for større indflydelse gennem sine alliancer i regionen, især med Iran, og sin tilstedeværelse i Syrien. Det samme gør den kinesiske imperialistmagt gennem sine styrkede alliancer i regionen og sin optræden som ny fredsmægler.

I et forsøg på at støtte Israels terrorstat og fjerne de voksende protester fra mange lande og verdens folk over zionisternes folkemord

vedtog G7-topmødet i juni 2024 den amerikanske våbenhvileplan og anklagede den palæstinensiske modstand for ikke at acceptere den. Siden har Israel snigmyrdet flere af Hamas' forhandlingsledere. USA-imperialismens og den zionistiske apartheidstat Israel har i månedsvis blokeret våbenhvileforslag i FN, der ikke ensidigt støttede Israels krig, mens tusinder fortsat blev myrdet og såret og over halvanden million drevet på stadig flight under konstante bombardementer. Israel har nægtet at efterkomme FN's krav om at tillade humanitær hjælp til de indespærrede i Gaza og har derimod fortsat sine krigsforbrydelser.

Disse handlinger har været medvirkende til, at der sættes voksende spørgsmålstejn ved imperialistiske internationale institutioner som FN. At de svækkes, er endnu et tegn på de stigende modsætninger mellem de imperialistiske magter. Verdens folk har aldrig trygt kunnet lægge sin skæbne i deres hænder. Vi har derfor heller ingen illusioner, når den danske regering fra 2025 får en plads i FN's sikkerhedsråd som belønning for tro rakkertjeneste for USA- og NATO-imperialismen.

Kære kammerater!

Dette er nogle af de udviklinger og begivenheder i klassekampen, som vores parti har arbejdet i forhold til i den forløbne kongresperiode og vil fortsætte med i den næste. Som et stadig lille parti kan vi godt tillade os at sige, at vi har lavet en stor indsats. Mange ting er ikke nævnt, men opsummeret i partiets dokumenter, udtalelser og udgivelser. Det er en dramatisk og farlig udvikling, der er sket.

Internationalt er arbejderklassen på vej ind i en ny periode, hvor den vil stå over for hårdere arbejds- og levevilkår, hårdere angreb fra kapitalens side, hvor borgerskabet slipper reaktion og fascisme løs, og faren for en imperialistisk storkrig vokser. For at

imødegå dette må der opbygges den bredeste klasseenhed på et klassekampsgrundlag i arbejderklassen og som klassefundament i fagforeningerne, baseret på arbejderklassens vitale og presse-
rende behov og udvikling af international solidaritet.

De objektive betingelser bliver mere og mere gunstige for revolution både i de udviklede imperialistiske og i de kapitalistiske lande; her stilles den nationale proletariske og sociale revolution op som et problem, der skal løses. Vi står ikke i en revolutionær situation i dag, mange steder har klassekampen stadig karakter af at være defensiv, men vi befinder os i en periode med hurtige og omskiftelige udviklinger og står foran en periode med nye revolutioner. Klassekampen udvikler sig ujævnt: Nogle steder kæmpes der med våben i hånd for national befrielse fra imperialismens og det nationale oligarkis åg, andre steder ser vi folkeopstande under stadig stærkere opbygning, og voksende strejkebevægelser for arbejde, højere løn og faglige rettigheder og retten til organisering. Mens andre steder er klassekampen i sin opvågning eller organiseres under illegale former.

Nødvendigheden af at styrke den politisk-ideologiske kamp

Som det fremgår af denne beretning til partiets 10. kongres, så er det, der bremser udviklingen af enheden og styrken i arbejderklassens kamp, i klassekampen i det hele taget, den politisk-ideologiske kamp og indflydelsen fra reformismen, classesamarbejdet, diverse revisionistiske og opportunistiske strømningers side. Det er derfor en helt nødvendig og afgørende del af klassekampen, at vi fortsat styrker den politisk- ideologiske kamp mod dette og for udbredelsen af en revolutionær marxistisk-leninistisk teori og politik.

Partiets udgivelser og studiekredse og partiskolinger har været af stor værdi for denne del af klassekampen, både i og uden for partiet. I denne kongresperiode har vi prioriteret at udgive en række

bøger: "For et revolutionært brud med kapitalismen" med dokumenter fra APK's 9. kongres, "Kampen for arbejderklassens kommunistiske parti - fra DKP/ML til APK" og "Socialisme - Ord og handling", en samling tekster, der behandler socialismen internationalt og i Danmark. Desuden bogen om historieforfalskning af 2. verdenskrigs erfaringer, i samarbejde med de norske kammerater i Revolusjon. Ligeledes har partiet i hele perioden udgivet sit marxist-leninistiske teoretiske tidsskrift Enhed og Kamp med relevante bidrag fra den internationale kommunistiske marxist-leninistiske bevægelse, CIPOML, og om klassekampen i Danmark.

Det er ikke tilfældigt, at der i en periode med skærpet klassekamp, hvor mange søger et alternativ til det kapitalistiske system, vi lever under i dag, igen dukker alle håndte nye varianter op af gamle socialismeteorier, som virkeligheden allerede er blevet forkastet, men som udråbes som nyskabelser i de borgerlige og revisionistiske medier. Eller at anarkismen med sin kamp mod partier og stærke antikommunisme fremmes. Det er ikke kun Christiansborgpolitikere og fagbosser, der altid taler om, "at vi står i en hel ny situation", det har også altid været et revisionistisk kneb for at lamme og fordreje arbejderklassens revolutionære strategi og politik.

Den stadig mere skærpede rivalisering mellem de imperialistiske stormagter, ikke mindst mellem USA, Rusland og Kina om verdensherredømme, har også ført til, at revisionisterne og borger-skabet i Kina og Rusland har sat ind med nye varianter af internationale såkaldte strategier i en påstået kamp mod imperialismen i dag og for socialismen. Det har ført til en skærpet politisk-ideologisk kamp i og mellem de internationale strømninger i både den kommunistiske og den såkaldt kommunistiske bevægelse. Disse strømninger er også repræsenteret i de danske partier herhjemme på venstrefløjen, både i de såkaldt kommunistiske, trotskistiske og opportunistiske partier og organisationer. At der ikke er tale om, hvad nogen ynder at kalde "teoretiske spidsfindigheder", hvorvidt

man retter kampen mod al imperialisme, men i stedet støtter enten den russiske, den kinesiske eller USA-imperialismen, det giver sig klare udtryk og konsekvenser i konkrete kampe, som mod krigen i Ukraine og kampen mod NATO.

Det at USA-imperialismen stadig er verdens farligste, men ikke længere verdenshersker og på vej ned, mens andre imperialistmagter som Kina og Rusland er på vej frem og kræver deres plads i den imperialistiske verdensorden, er ikke "et nyt stadie i imperialismen, hvor udviklingen er gået fra en unipolar til multipolar verden", sådan som teorien om "multipolarisme" påstår. Det er derimod et kendetegn ved imperialismen, at lande og stormagter udvikler sig ujævnt og vinder frem på bekostning af andre eller bukker under for andre. Det vi ser i dag, er et nyt udviklingstræk, og ikke et nyt stadie, hvor imperialismen pludselig har ændret karakter og egenskaber.

Mens kræfter som Enhedslisten og SF støtter NATO og dansk imperialisme, går en del af den gamle revisionistiske fredsbevægelse og dagens revisionistiske partier kun imod den amerikanske imperialisme og forener sig på det spørgsmål med den nyere kinesisk/russiske variant, der kalder til forsvar for de kinesiske og russiske forskellige fredsinitiativer, der fremmer deres egne imperialistiske interesser. Den kinesiske "multilateralisme"-doktrin, der - ligesom Jesus kunne forvandle vand til vin - kan forvandle imperialisme til god imperialisme, og hvis største fortalere her til lands er KP/"Kommunistisk Parti", er dybest set en forlængelse af det verdenssystem, vi har i dag, men hvor Kina indtager en langt større rolle på bekostning af USA. Det er i sidste ende en illusion om fredelig sameksistens med imperialismen, der har kostet arbejderklassen og folkene blodige ofre og erfaringer.

Fortsat styrkelse af opbygningen af partiet og dets rodfæste i arbejderklassen og blandt ungdommen

Afgørende for at kunne gennemføre en revolutionær politik og i sidste ende skabe en revolutionær bevidsthed i flertallet af arbejderklassen, for at kunne gennemføre en socialistisk revolution og opbygge et socialistisk Danmark, er, at det kræver et stærkt kommunistisk parti. Også udviklingen af den daglige klassekamp, at kunne udvikle, organisere, samle den gennem de små og store slag mod den fælles klassefjende, kræver et stærkt kommunistisk parti. APK stillede ved sin stiftelse opgaven at blive det kommunistiske parti for det 21. århundrede - med øjnene rettet mod fremtiden, hjerte og hænder plantet i nutiden og fødderne solidt forankret i den videnskabelige socialismes erfaringer og principper. Det mål har vi også forfulgt i den forløbne kongresperiode.

Kampen for revolutionen er kampen for etablering af arbejderklassens demokratiske magt. Hovedopgaven for partierne i CIPOML er at organisere den politiske kamp om magten. Vi ved udmærket, at partierne ikke på nogen måde er i stand til at tage magten fra i dag til i morgen, at de objektive og subjektive betingelser for dette ikke er modne nok. Men det er også en kendsgerning, at vi internationalt har en ny periode med revolutioner foran os, hvis betingelser er ved at modnes. Og at i arbejdet med at løse revolutionens opgaver er opgaven med at opbygge arbejderklassens stærke kommunistiske parti en afgørende faktor. Vi må vurdere vores opgaver, handlinger, hvad vi siger og skriver ud fra, hvordan det kan fremme den revolutionære politiske kamp om magten. Og på samme måde vurderer og handle på, at det styrker opbygningen af arbejderklassens revolutionære parti.

Derfor må partiet i den kommende kongresperiode lægge yderligere vægt på at skole og uddanne medlemmerne i marxismen-leninismen og dens brug på dagens betingelser, stræbe efter at blive

bedre til bevidst og systematisk at inkorporere opgaven med at hæve arbejderklassens, dens allieredes og ungdommens revolutionære bevidsthed i alt dets arbejde - også inden for partiets og dets sympatisørers egne rækker. Det er afgørende for udviklingen af partiet og klassekampen, at der uddannes revolutionære til at lede og gå i spidsen af den spontane udvikling af klassekampen og i opbygningen af det leninistiske kommunistiske parti.

På partiets 9. kongres bekræftede vi dette i resolutionen ”Fortsat revolutionering af partiet og styrkelse af dets rodfæste i arbejderklassen”. Her på den 10. kongres kan vi fortsat sige, at dens principper også vil være konkrete retningslinjer for den kommende kongresperiode.

Partiet har, med de kræfter vi har, løftet store opgaver gennem deltagelse i klassekampen, vores agitations- og propagandaarbejde, bog-butikker i tre byer, afholdelse af årlige sommerlejre og November-konferencer, markeringer af 1. maj og 8. marts, gadeaktioner, løbeseddeluddelinger på arbejdspladser og gaden og øvrige aktiviteter. Afgørende for at fastholde og udvikle arbejdet er at udvide kredsen af medlemmer og sympatisører gennem en aktiv systematisk indsats i denne side af partiopbygningen.

Det kommunistiske parti kan kun udvikle sig i kamp mod opportunismen

Det marxistisk-leninistiske parti arbejder og kæmper energisk for at opbygge et stærkt kommunistisk parti ud fra den leninistiske partiopbygnings principper, som arbejderklassens organiserede fortrop, der kan samle og politisk lede de øvrige organisationer og bevægelser gennem at fremføre og kæmpe for sin politik.

Vores marxistisk-leninistiske parti bygger på viljens enhed og den revolutionære frivillige bevidste disciplin, der forudsætter enhed i

handling. Partiet opbygges og udvikles på basis af den demokratiske centralismes principper, hvor alle medlemmer har ret og pligt til at udtrykke sin mening, forslag og kritik, men når beslutninger og planer er truffet på den baggrund, så handles der i enhed derfra. Det skal sikre, at partiet ikke handlingslammes eller trækkes tilbage i tempo. Beslutninger i partiet besluttet i dets respektive partiorganer. Alle lokale grundorganisationer og medlemmer arbejder for at fremme og udføre partiets landsdækkende opgaver og funktioner som forudsætninger for at kunne udmønte arbejdet lokalt.

For partiet og dets medlemmer er hovedfaren fra højre, det er den i form af højreopportunisme, men også som et forfald til smågruppe tænkning. Højre-faren og udskred må takles konkret, tilbagevises og bekæmpes konkret i de former, de dukker op.

Der sker en konstant påvirkning udefra ind på partiet, som må imødegås gennem den løbende tilegnelse af marxismen-leninismen og højnelse af det politisk-ideologiske niveau og enheden i partiet. Der vil altid være et pres for at sætte partiet og det revolutionære bag dagskampen og dens opgaver og for at stille aktivisme og frontarbejde foran kommunistisk arbejde og arbejdet med partiopgaver - at sikre, at det ikke sker, er en konkret kamp mod opportunismen og dens indflydelse.

Partiet udvikler sig som en del af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse

CIPOML kan i dette kongres-år fejre 30-året for sin oprettelse, der marker genoprettelse af den internationale kommunistiske bevægelse efter den moderne revisionismens endegyldige fald.

APK arbejder aktivt i CIPOML, som er et afgørende og vigtigt center for udviklingen af den revolutionære strategi, taktik og politik under klassekampens skiftende udviklinger. Vi deltager på

møder og konferencer, bidrager med vores erfaringer og synspunkter, også til CIPOML tidsskrift Unity & Struggle, og lære og inspireres af de øvrige partiets arbejde. CIPOML har i denne kongresperiode udarbejdet den politiske platform "Kamp mod imperialismen - kæmp for revolutionen", der for et imperialistisk land som Danmark betyder, at arbejderklassens revolution i sin kerne både er en anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk kamp uløseligt forbundet med hinanden.

Bilag: Tesar om imperialismen og kampen mod den

*Centralkomiteens teser for partidiskussioner
om imperialismen og kampen mod den*

Med florerende borgerlige og småborgerlige pseudo-marxistiske imperialismen-teorier var det af vigtighed at gennemføre en grundig partidiskussion og styrke forståelsen af imperialismen, dens grundlæggende elementer og af imperialismen og arbejderklassens revolutioners epoke. En del af tesernes konklusioner indgår organisk i beretningsuddraget ovenfor, men vi bringer alligevel her tesarne i deres simple form, som de var, da de dannede grundlag for partidiskussion tidligt i 2024.

Bekæmp imperialismen - kæmp for revolutionen

1. Lenins konklusion, at vi lever i imperialismens og arbejderklassens revolutions epoke, er forsat gældende. Det er der løsningen - både den konkrete og historiske - ligger. Imperialismen kan ikke løse de stadigt voksende samfundsødelæggelser og klimakatastrofer, som den hele tider skaber. Arbejderklassen og folkene må selv skabe sin fremtid med en grundlæggende samfundsforandring. Arbejderklassen er den eneste klasse der kan skabe et socialistisk samfund uden udbytning og hvor det er arbejderklassen, der er ved magten. Det kommer ikke til at ske spontant, men i en politisk antiimperialistisk, anti-kapitalistisk proces og bevægelse, der fastholder revolutionen som sin opgave og mål og ikke stopper op på halvvejen for så at indføre opfunde 'etaper' som kooperative kapitalismefri zoner, eller anti-monopolistiske demokratier.

2. Arbejderklassens kamp i Danmark må nødvendigvis rette sig mod imperialismen, da det er det kapitalistiske samfundssystem vi lever i, vi lider under og vil gøre os fri af. Imperialisme er det stadium eller udviklingstrin som kapitalismen gennem historien har udviklet sig til med monopolkapitalisme, snyltende finanskapital, kapitaleksport til yderligere udbytning og profit, med stadige konflikter og krige om ny-opdeling af det globale verdensmarked.

3. Danmark er en imperialistisk magt, med monopoler der går efter maximal profit på det danske marked og det globale verdensmarked. Danmark deltager aktivt i en række imperialistiske krige for at sikre danske monopoler og kapital en bid af kagen. Danmark er samtidig underlagt og sammenvævet med såvel EU's imperialistiske union som USA-imperialismen. I imperialistiske lande som Danmark er arbejderklassens revolution et opgør med imperialismens kapitalistiske monopoler, deres herredømme og statsmagt, og med hele den herskende klasse.

4. Arbejderklassens internationale solidaritet er i sin kerne en antiimperialistisk solidaritet i kampen mod de samme (fælles) grundvilkår, samme undertrykkelse og klassefjende, og i nogle tilfælde endda en fælles arbejdsgiver i form af multinationale monopoler med ansatte i mange lande. Solidariteten vender sig mod at sende arbejder i krig mod arbejder, og den vender sig mod sit lands herskende classes og regerings krigsdeltagelse i imperialistiske krige og eskalering af internationale konflikter. Den er solidaritetsarbejde med undertrykte folks og nationers kamp mod imperialismens undertrykkelse af deres frihed og for deres ret til selvstændighed og til oprør, revolution og socialisme.

5. For det kommunistiske partis arbejde i Danmark understreger det nødvendigheden af hele tiden at have alle tre aspekter med - både anti-imperialisme, anti-kapitalisme og kampen

for revolutionen - når vi arbejder og udvikler vores politik på de forskellige klassekampsfelter. Vi må hele tiden arbejde med at udvikle den enkelte klassekampsfront på sit centrale felt og samtidig rejse den politiske og ideologiske kamp for at inddrage de tre aspekter på en relevant måde. Ellers vil de hver især visne væk, hvis de 'gemmes til en senere og bedre lejlighed'.

Vi må klart skelne mellem frontens og partiets politik og strategi og bruge partiets politik, agitation og propaganda til at bringe den revolutionære bevidsthed fremad, udvikle klassekampsfronterne, udvikle partiet selv. Partiet må kæmpe for at vise socialismen som et troværdigt alternativ, og værdien i at kæmpe for den. Samt som den revolutionære handlingens parti stadig påtage os revolutionens små og store opgaver.

Skærpelse af de inter-imperialistiske modsætninger en kortfattet analyse af USA, Kina og Rusland og forholdet mellem dem.

1. Vi lever i en verden, hvor imperialistiske magter konkurrerer om at opretholde eller udvide deres tilstedeværelse og indflydelse i forskellige regioner, om at kontrollere dele af verdensmarkedet, om at have plads til realisering af deres kapital. Med imperialismens ujævne udvikling som baggrundstæppe skærpes de inter-imperialistiske modsætninger i hastigt tempo i disse år. Modsætningerne udtrykkes i kampene for at opnå verdensherredømme/hegemoni, der nogle gange bliver voldelige og før eller senere fører til omfattende krig.

Kina har udviklet sig til en reel udfordrer til USA. Vi ser det i form af handelskrige, sanktioner, kamp om dollaren som handelsvaluta, forbud mod Tik-Tok, voldsom oprustning, styrkelse, udvidelse af USA's og Kina's økonomiske og militære alliancer rundt om i verden, politiske konflikter med militære tænder som omkring Taiwan.

Verdens andre lande og nationer påvirkes og inddrages i de imperialistiske stormagters kamp om en ny fordeling af verdensherredømmet. De indrulleres i en ny international model baseret på regionale og internationale institutioner hængt op på to store imperialistiske magter, USA og Kina, som udfordrer hinanden. Den første for at bevare hegemoniet, den anden for at vinde det. Det er en inter-imperialistisk kamp om overherredømme indenfor det døende imperialistiske system. Og hvor Rusland kæmper for sine imperialistiske interesser i alliance med Kina.

USA

2. USA er forsat verdens største imperialistmagt økonomisk, finansielt, politisk, teknologisk, militært og mediemæssigt, selv om den befinder sig i en langvarig nedgangsproces i konkurrence med sine rivaler. USA's verdensherredømme rystes samtidig af interne faktorer, som økonomiske kriser, faldende profitrate, overdreven gæld osv.

USA har imidlertid ikke mistet evnen til at oprette og lede alliancer med imperialistiske lande, hovedsageligt fra Vesten (som det sker i dag i lyset af krigen i Ukraine). USA udnytter disse alliancer til at konfrontere dem, som den betragter som sine vigtigste konkurrenter og fjender, det vil sige Kina og Rusland. Gennem internationale organisationer har USA formået at diktere reglerne for deres politik og skabe en orden i overensstemmelse med USA's egne særlige interesser.

3. USA er forsat den største økonomi i verden. Det anslås, at dets BNP (bruttonationalprodukt) i 2023 vil repræsentere 15,45% af verdens BNP efterfulgt af Kina og derefter stor afstand til Japan, Tyskland, Indien. USA har det største antal af de største monopoler i verden. På listen over de ti største monopoler i verden er ni amerikanske, af de 100 største er 61 fra USA. USA har den

største militære styrke i verden, og dets militærudgifter er også de højeste, med baser og militære faciliteter over hele verden, inklusive Grønland og Danmark. USA er den mest aggressive, krigsførende og farligste imperialisme i verden.

4. Med NATO's udvidelse mod øst, Maidan-kuppet og støtten til marionetten Zelensky gjorde USA alt, hvad der var muligt i en fremprovokation, for at den russiske imperialisme skulle starte den igangværende krig i Ukraine. Det betyder ikke, at vi undlader at fordømme Ruslands invasion og krig i Ukraine.

Biden-administrationen overvejer strategiske optrapningsskridt for at holde krigen i Ukraine i gang så længe det kan betale sig, herunder en atomkonflikt. Den arbejder for at EU skal overtage de militære og økonomiske omkostninger for krigen, så USA kan koncentrere sin strategiske indsats i Sydøstasien vendt mod den kinesiske imperialistmagt.

5. USA-imperialismens protektionisme, krigen i Ukraine, svækkelsen af EU, omvæltning af forsyningskæderne til USA's fordel - sammen med faktorer som f.eks. konsekvenserne af pandemien, klimaomvæltninger, men også interne årsager som overproduktion og faldende profitrater - bidrager til afmatningen i verdensøkonomien.

Modsætningerne mellem de herskende politiske strømninger repræsenterer forskellige fraktioner i finansoligarkiet og deres interesser. Derfor ser vi også strømninger, der for at sikre sin profit kræver en politik for at sikre USA imperialismens forrang, men uden at bringe det imperialistiske systems stabilitet og selve verdensøkonomiens vækst i fare. Der tales om "reguleret" samarbejde og multilateralisme (med allierede) støttet af USA økonomiske muskler. Strømninger som opfordrer til mindre involvering i militære aktioner og krige i udlandet og til et

kompromis om at afslutte konflikten med Rusland på grundlag af status quo på slagmarken.

Kina

6. Kina har gennem de seneste årtier udviklet sig til verdens andenstørste imperialistmagt og økonomi. Kina stod for få år siden for omkring en tredjedel af den samlede vækst i den globale økonomi. Kinesisk kapital ekspanderer til alle kontinenter, ikke mindst Afrika, i form af lån eller som direkte investeringer. Kina er blevet den største långiver til lav- og mellemindkomst lande, og er også en af de største kreditorer. Den kinesiske kapital spiller forsat en stor rolle i den amerikanske økonomi. Kina er den største eksportør i verden, mens USA er den største importør i verden. I dag er væksten i Kinas kapitalistiske økonomi aftagende. Kinas rolle som "verdens fabrik" ændres i takt med Vestens udflytning af produktion til andre lande i Asien og handelssanktioner, samtidig med at Kinas produktion ændres til et mere teknologisk og know-how arbejdsmarked.

Kinas enorme statsejede firmaer er siden 1990'erne langsomt blevet delvist privatiseret. Blandt Kinas største "statsejede" firmaer, eksisterer der ikke et eneste, som ikke er blevet åbnet til aktiemarkedet eller har fået oprettet datterselskaber hvor store dele af dets aktiver delvist privatiseres. Selvom størstedelen af alle disse firmaer stadig er ejet af den kinesiske stat, er det i kapitalistisk form. De er også delvis ejet af store vestlige og kinesiske monopoler, fonde, finansselskaber og kapitalister.

Kinas krigsindustri og indkøb af militært udstyr er blandt dets hovedaktiviteter, og et af de centrale mål, der blev fremsat på KKP's næstsidste kongres, er behovet for at have en "verdenshær i verdensklasse".

7. Multilateralisme (flersidig, at flere lande arbejder sammen indenfor et bestemt område) er blevet et væsentligt krav for at sikre Kina's langsigtede økonomisk udvikling, politisk stabilitet og social fred, både inden for Kina og på dets grænser. Kinesisk multilateralisme har udviklet sig, med sine egne karakteristika, under pres fra sine monopoler og dominerende grupper, der ønsker at transformere økonomisk kraft til politisk-militær kraft for at vinde mere gunstige positioner i kampen for genopdelingen af verden.

Udviklingen af USA-imperialismens protektionisme og krisen i amerikansk multilateralisme har betydet nye strategiske muligheder for det imperialistiske Kina for at etablere sig som en fortaler for en "inkluderende" økonomisk globalisering, for opbygningen af en ny international orden. En hvor Kina ikke længere er i en "spændetrøje", men indtager en afgørende og fremherskende position.

8. På det internationale politiske plan begynder den kinesiske imperialismen at etablere sig som en (tilsyneladende) faktor for global balance og stabilitet med skridt som indgåelsen af aftalen i Peking om normalisering af de diplomatiske forbindelser mellem Saudi Arabien og Iran i marts 2023. Det er i høj grad et initiativ, der handler om øget eksport af energi fra disse lande, som Kina har brug for. Eller som det seneste topmøde mellem Kina og 5 euroasiatiske lande, der fandt sted samtidig med G7 topmødet i Japan i maj.

I februar 2023 tilbød Kina sig som international fredsmægler med 12 punkt-fredsplanen for krigen i Ukraine, der opfordrer til respekt for territorial integritet, til ophør af sanktioner mod Rusland og bl.a. en våbenhvile.

En fredsplan, der fra kinesiske side bunder i dels geopolitiske interesser og dels økonomiske, da Ukraine er/var en vigtig partner for Kina. Kina var storimportør af ukrainsk korn inden krigen, og

Kina havde store investeringsprojekter i blandt andet ukrainske havne. Det havde indtil krigen et stort militært samarbejde med Ukraine, hvor Kina kunne importere vigtig militær teknologi fra Ukraine, modsat eksportforbuddet fra europæiske lande af denne.

Rusland

9. Rusland er en imperialistisk stormagt også selvom russisk kapitals rolle globalt er mindre end USA's og Kinas. Ruslands neoliberale model for kapitalisme er i alvorlig krise og forværres af de vestlige sanktioner. Ruslands økonomi er i uoprettelig tilbagegang, og som sådan havde russisk kapitalisme brug for en krig.

10. Ruslands invasion af Ukraine er en imperialistisk aggressionshandling, der har til formål at beskytte den russiske kapitalismes økonomiske interesser i Ukraine og russisk imperialismes interesseområder. Putins regime har ingen reel bekymring for de russisktalendes lidelser i hænderne på ukrainsk højreorienteret og neofascistisk nationalisme. Annekteringen af Krim og støtten (uanset form) til folkerepublikkerne Donetsk og Lugansk i øst havde de økonomiske formål, at sikre markeder og råvarer til russiske virksomheder i landet samt Ukraines og andre landes afhængighed af russiske energiforsyninger.

11. Den nylig indgåede "strategisk partnerskab aftale" mellem Rusland og Kina skal på den ene side forsøge at stabilisere Ruslands økonomi og på den anden side betyde den øget afhængighed af Kina. Det russiske gas-net er allerede i fuld gang med at blive vendt i retning mod øst, til Kina der har et voksende behov for stabil energi og som selv er fattig på energi. Kina er med de vestlige sanktioner næsten den eneste leverandør af militær og civil højteknologi til Rusland.

Men det handler ikke bare om, at de styrker det aktuelle og stra-

tegiske, politiske, økonomiske og militære samarbejde. Kina og Rusland fremmer deres mål for at afvikle perioden med USA's hegemoni og erstatte den med deres egen ny verdensorden for overherredømme, hvortil de udbygger økonomiske, politiske og militære alliancer.

12. Rusland har gennem lang tid udviklet sine økonomiske, politiske og militære interesser i Afrika. Rusland afholdt i marts 2023 den internationale parlamentariske konference "Rusland-Afrika i en multipolar verden" i Moskva. Hvor Putin bl.a. lovede at Rusland afskrev de afrikanske landes gæld med omkring 20 milliarder dollar, at Afrika vil blive en af lederne for den multipolare verdensordenen og udbredte ideen om, at Rusland sammen med landene i Afrika, Asia, Latinamerika er imod ny-kolonial ideologi og sammen udgør flertallet i verden.

13. Den neoliberale model for økonomisk udvikling i Rusland har skabt stadig ringere levevilkår for befolkningen. Efter årtier med genoprettelse af kapitalismen efter Stalins død viser store lag af de russiske arbejdende folk sympati for den sovjetiske socialistiske fortid. Af særlig betydning for den moderne russiske fortælling om dens moralske værdigrundlag og nationale stolthed er sejren over det nazistiske Tyskland og europæisk fascisme under Den store patriotiske krig i 2. Verdenskrig. På trods af at Putin og den herskende klasse er glødende antikommunister, er de tvunget til at bruge socialistiske og sovjetiske symboler i deres propaganda. Dette er en modsigelse som bruges aktivt af imperialismen i resten af verden til at fremme anti-kommunismen.

Afvisning af teorier om "fredelig imperialismen" og af deltagelse i imperialistiske alliancer

1. Det er det kommunistiske partis, anti-imperialisters, og revolutionæres opgave at afdække, afsløre og tilbagegive de for-

skellige teorier og opfattelser om muligheder for udviklingen af en fredelig imperialism, fordi de udgør en hindring i kampen mod imperialismen. For det kommunistiske parti dertil at forsvare marxismen-leninismen, der klart slår fast, at imperialismen ikke kan ændre sig til sin egen modsætning som en human fredsskabende kraft til gavn for arbejderklassen og folkene. Der findes ikke gode eller dårlige imperialister, imperialismens natur er udbytning, undertrykkelse og krig.

2. Højreopportunistiske strømninger som Enhedslisten støtter USA's og dansk imperialismes rolle i krigen i Ukraine gennem sin opbakning til regeringens handlinger i denne. De opfordrer åbent til at forblive i både EU og NATO som "det mindste onde", med en demagogi om at gøre EU-og NATO-imperialismen fredelig til gavn for mennesker og klima.

3. Den kinesiske og russiske imperialism har lanceret, at de vil «arbejde sammen for at skabe en mere retfærdig, demokratisk, stabil og multipolar verdensorden» i modsætning og i rivalisering med USA-imperialismen. Nogle partier, som KP med deres Dagbladet Arbejderen, er åbenlyse talerør for den kinesiske revisionistiske ledelses politik for en "multipolær verden", og også andre revisionistiske og maoistiske strømninger på venstrefløjens har gjort sig til talsmænd for den teori og politik. De går imod USA-imperialismen og NATO, men anser hverken Kina eller Rusland som imperialistiske stormagter. De strømninger bedømmer, alt efter strømning, Kina som et socialistisk land, et kapitalistisk land med en socialistisk politik eller blot en regional magt. Rusland betegnes som et kapitalistisk land og en regional magt.

4. Teorien om den multipolære verden er en ny variant af maoismens teori om "verdens deling i tre". På linje med den er der tale om en fælles klasseløs front mod USA-imperialismen, som de mindre imperialistiske, kapitalistiske og afhængige lande slutter

sig sammen igennem forskellige alliancer og internationale organisationer. Disse teorier skal skjule den kendsgerning, at ingen andre end arbejderklassens og de undertrykte folks kamp kan gøre en ende på imperialismens herredømme. Både ”verdens deling i tre” og ”den multipolære verden” er udtryk for skiftende kinesisk udenrigspolitik for at styrke egne imperialistiske interesser.

5. Det er det kommunistiske partis opgave at agitere for og forklare, hvorfor vi fastholder kampen mod al imperialismen og rejser kravene om Danmark ud af de imperialistiske alliancer EU og NATO som en del af den anti-imperialistiske og anti-kapitalistiske kamp for en revolutionær omvæltning.

Udviklingen i de imperialistiske alliancer EU og NATO – i lyset af stormagtsrivaliseringen

1. Den øgede konfrontation og rivalisering mellem de imperialistiske stormagter fører til oprettelsen af regionale pagter og blokke. Imperialistmagterne inkorporerer afhængige lande med samtykke fra de nationale herskende klasser og bruger dem som brikker i den inter-imperialistiske konflikt. Sammensætningen af disse blokke eller aftaler fjerner imidlertid ikke de eksisterende modsætninger mellem de imperialistiske, kapitalistiske og afhængige lande.

2. USA/NATO har øget sit greb om Europa og EU, inklusivt voldeligt lukket af for russiske North Stream 2 gasledning til EU og påtvunget den større afhængighed af energi fra USA. USA udbygger gennem NATO og dens tætte samarbejde med EU's militære Union en militær infrastruktur fra Arktis til Sortehavet med amerikanske og NATO militærbaser. NATO arbejder på forsat udvidelse med nye medlemslande i Europa op til Ruslands grænser, hvor Finland og Sverige er de seneste eksempler. Samtidig arbejder også EU for at udvide med nye medlemslande for at sikre sin

økonomiske, militære indflydelse i hele regionen. Ukraine er et kommende mål for begge.

3. EU gør sine imperialistiske ambitioner, strategi og handlekraft stadig mere tydelig gennem sin fælles sikkerheds- og forsvarspolitik - "det strategiske kompas". EU vil styrke sin strategiske uafhængighed og evne til at samarbejde militært med andre magter for at beskytte EU's monopolernes interesser.

4. EU's militære Union har været under opbygning i årevis og er for alvor med PESCO og krigen i Ukraine trådt åbent frem i den offentlige debat. Med EU's "Strategiske kompas" skal den overnattonale generalstab og et "sikkerhedsråd" hvor kun de største EU-lande har vetoret være på plads i 2025. Krigen i Ukraine bruges som påskud for en ekstrem militarisering og oprustning af Europa. Ligesom den blev brugt til opgøret med det danske forsvarsforhold med folkeafstemningen i 2022, der har gjort Danmark til en fuldgylldig del af EU's militære Union.

5. Forsvarsbudgetterne i EU-landene bliver nu fordoblet og endda tredoblet for at finansiere såvel kravene fra NATO og fra et EU, der som imperialistmagt ønsker også at kunne forsvare dets borgerskabs interesser uden afhængighed af andre som f.eks. USA - den såkaldte "strategiske autonomi". Det betyder gyldne tider for krigs- og våbenindustrien. EU's sikkerhed kædes sammen øget krigsproduktion og den direkte støtte fra EU til våbenindustrien stiger. Øget våbeneksport indgår som element, for på den måde at holde krigsindustriens produktion og teknologiudvikling i gang.

6. De europæiske monopoler behøver en stadig stærkere overnational statsmagt og apparat, der kan sikre dem i konkurrence med USA, Kina og Rusland og sikre dem mere direkte adgang til EU's budgetmidler. Der arbejdes nu direkte - også med støtte fra den danske regering - for traktatændringer til at indføre kvalifi-

cerede flertalsafgørelser på udenrigs- og forsvarspolitikken, samt centrale økonomiske områder som gæld og skatter. I en blanding af samarbejde og rivalisering ønsker den tyske og franske imperialisme at drage fordel af denne situation og dominere EU og de mindre imperialistiske og kapitalistiske stater.

7. EU's andel af verdensøkonomien er de seneste årtier næste halveret til 16 procent. Udover kapitalismens generelle krise er EU sattet bagud i kapløbet på områder som teknologisk udvikling og omdannelsen af sin energi og infrastruktur. Hele EU's såkaldte "grønne omstilling" er en del af at udvikle og sikre EU-monopolerne konkurrenceevne i verden. De europæiske monopolars strategi er fortsat at presse prisen på arbejdskraften i EU's indre marked ned under prisen på arbejdskraften i USA. Ikke bare "den gamle" arbejderklasse i EU-landene oplever dette konstante pres på arbejds- og levevilkår. Millioner af migrantarbejdere bliver hårdt udbyttet og udnyttet som billig arbejdskraft.

8. Samtidig med at vi ser et økonomisk svækket EU, præget af diverse kriser, inflation, stagnation og høj arbejdsløshed har de store europæiske monopoler høstet superprofitter på øget udbytning indenfor EU og globalt. Monopolerne har dikteret en hård neoliberal reform- og nedskæringspolitik - der er blevet mødt af et begyndende opsving i arbejderklassens og ungdommens kampe på forskellige niveauer i EU-landene og med en bevidsthed om sin egen styrke.

NATO

1. NATO er problemet, ikke løsningen for sikkerhed og fred. Det har aldrig været en alliance til forsvar af de europæiske lande. Det er en krigerisk alliance, der blev etableret for at sikre USA's hegemoni i Europa og for at undertrykke enhver arbejderbevægelse, der kunne true den herskende klasse.

2. NATO øger sine militærbudgetter, sin militære kapacitet og sin krigsdeltagelse i verden. NATO er både en militær og politisk alliance, et redskab for Vestens/USA's økonomiske interesser og våbenindustri, og et magtmiddel til at sikre betingelser for sit liberale og markedsøkonomiske imperialistiske system. NATO har skabt en platform for en permanent alliance med et institutionaliseret magtapparat vendt mod rivaliserende magter - og arbejder for en international "lov og orden" - baseret på USA-imperialismens interesser, system, magt, kontrol og hegemoni.

3. NATO's trusselsbillede (i dets *Strategiske koncept 2022*) vendt mod Rusland og Kina er først og fremmest et udtryk for stormagtsrivalisering og en kamp om magteliternes imperialistiske internationale verdensorden. Den økonomiske og politiske konkurrence er pakket ind i et ideologisk slør af kamp mellem den 'frie' (vestlige) verden og autoritære regimer, der betegnes som systemiske rivaler. NATO's ideologiske kampagne finder sted som dække for magtudøvelse.

4. NATO's ideologiske og militære offensiv som kommer til udtryk - også i medierne - varsler om at vi lever i en førkrigstid. En ny ungdomsgeneration skal indoktrineres og indrulleres som kommende kanonføde. Vi præpareres dagligt med nye spionanklager, anklager om teknologiske angreb og datalæk fra ikke mindst Rusland, der skaber en atmosfære af frygt, usikkerhed og mistænksomhed overfor modstandere af krigspolitikken. I ly af dette styrkes udviklingen af politistat og fascisering.

5. NATO forsøger at spille en større politisk rolle - regionalt og internationalt - i forskellige multilaterale organisationer og i EU. NATO-landene pålægges i stadig højere grad at koordinere deres udenrigspolitik og blive mere globalt orienterede, hvilket vi har set slå igennem ifm. krigen i Ukraine, trods modstridende interesser blandt de europæiske monopolgrupper og lande. Som et

overnationalt organ kræver NATO rollen som forummet for vigtige strategiske og politiske spørgsmål. Spørgsmål som et lands valg af tekniske løsninger og handelspartnere defineres også som et sikkerhedspolitiske spørgsmål, der udgør en fælles trussel, hvis leverancerne ikke kommer fra "venner" og NATO-allierede.

Dansk imperialismen og dens placering i verden

1. Danmark er et imperialistisk land, tæt knyttet til USA-imperialismen økonomisk og militært gennem den amerikanske økonomiske verdensorden, gennem investeringer, fælles industriprojekter, samhandel og gennem NATO og bilaterale aftaler.

Danske regeringer optræder ofte i rollen som USA's "lille bulldog".

Danmark er samtidig del af monopolernes EU og underlagt den imperialistiske Union økonomisk, politisk og nu også som en del af EU's opbygning til militær supermagt

2. Det danske oligarki med få store globale monopoler, som Mærsk, NOVO og Vestas dikterer skiftende regeringers politik til egen fordel med øget udbytning og superprofitter, der har nået nye rekorder de seneste år. Gennem statsmagten gennemføres i disse år store nye reformer til at øge udnyttelsen af arbejdskraften og lette forholdene for kapital og de store i erhvervslivet.

Dansk monopolkapital centraliseres i stadig højere grad på færre monopolgrupper og færre familier. De har deres egne banker og kapitalfonde, som Mærsk og Danske bank, der med opkøb af andre virksomheder indordner dansk produktion og erhvervsliv enstrengt under deres interesser, samtidig med at kapitaleksport til øgede investeringer i datterselskaber og produktion i andre lande.

3. Dansk udenrigspolitik dikteres af monopolgruppernes in-

teresser. De største danske samhandelspartnere er EU (med Tyskland og Sverige som de største), USA og som den 4.største, når det gælder import/eksport, Kina. Den nuværende SVM-regerings' beslutninger, love, økonomisk støtte, diplomati og militær sikrer også de danske monopoler bedst muligt i den øgede rivalisering om markeder, råstoffer, teknologi og energi

4. Dansk imperialismen udnytter forsat sine tidligere kolonier Grønland og Færøerne økonomisk såvel som geopolitisk i modsætning til befolkningernes ønsker og interesser. Ikke mindst i Grønland sker det under voksende modsætninger og modstand. Områderne har strategisk betydning militært og råstofmæssigt for såvel USA, NATO og EU, hvilket dansk imperialismen forsøger at udnytte til sin fordel på bekostning af de færøske og grønlandske folk.

5. Situationen med skærpede modsætninger mellem imperialisterne betyder, at USA kræver større og større involvering fra dansk imperialismes side. Ikke kun gennem NATO, men også gennem bilaterale og ofte hemmelige aftaler. Gennem dem har danske regeringer tilladt at udenlandske amerikanske militærbase oprettes i Danmark, foruden NATO-baser.

Militært er det danske luftvåben og ikke mindst de kommende F-35 kampfly og danske militære lufthavne underlagt USA og NATO. De danske havne er sat af som militære transit- og forsyningshavne for NATO. Danmark er øremærket til at være opmarchområde for eventuelle hærstyrker og materiel fra USA, NATO og EU i en krigssituation.

Danmark udgør aflytningscentral for det amerikanske efterretningsvæsen NSA gennem en hemmeligstemplet aftale.

Dansk imperialismen, dets statsmagt og regering har sat Danmark i en yderst farlig situation som en brik i den imperialistiske riva-

lisering og voksende krigsfare, og gjort Danmark til et brohoved i Arktis, Nordsøen, Østersøen og Norden, som en NATO-flanke.

6. Under dække af krigen i Ukraine foregår der i disse år en voldsom militarisering, optrapning af det militære voldsapparat, øgede militærbudgetter, spredning af kold krigsfrygt og ideologisk militaristisk idealisering og opdragelse af ungdommen. Mens sundhed, uddannelse og det der er tilbage af velfærden bløder, er det nye 10-årige militær og krigsbudget med forsvarsforliget steget med 143 milliarder kroner (til sammenligning er der afsat 3 milliarder til lønloft i den øvrige offentlige sektor). Danmark skal opfylde NATO's 2%-krav allerede i 2025, betalt af danske arbejdere og skatteborgere.

7. Danmarks regering har ikke arbejdet for at krigen i Ukraine kunne finde en afslutning og stoppe krigens myrderier efter Ruslands invasion i februar 2022. Tværtimod har Danmark sendt milliarder af kroner, militært udstyr, våben, uddannelse af soldater til Zelensky-styret i Ukraine og været part i at holde krigen kørende.

Den militære og økonomiske 'hjælp' til Ukraine er givet med betingelser og udnyttelse af fordele. Dansk monopolkapital er med helt fremme, bl.a. når det kommer til genopbygningsplanen for det krigshærgede land. Staten har besluttet at finansiere et sikkerhedsnet for virksomheders investeringer i Ukraine gennem Danmarks Eksport- og Investeringsfond, (EIFO). Det gælder bl.a. A.P. Møller-Mærsk, Aarsleff, Cowi, Danfoss, DFDS, Forsyning Danmark, Grundfos, Velux, og Vestas. Monopolkapitalen ser det krigshærgede Ukraine som "verdens største byggeplads", hvor Danmark indgår i EU's "genopbygningsplan", der skal sikre fremtidig udbytning og udplyndring.

8. Indholdet i regeringens nye udenrigs- og sikkerhedspoli-

tiske strategi 2023 følger de anbefalinger Dansk Industri har lagt frem. Dansk kapitals og erhvervslivs konkurrenceevne skal styrkes globalt - økonomisk som militært.

I den skærpede inter-imperialistiske rivalisering mellem stormagterne skal Danmark på den ene side politisk følge og bakke op om USA's/NATO's og EU's strategi, hvor Kina og Rusland udpeges som strukturelle rivaler og fjender, og på den anden side skal danske monopolars interesser og investeringer i selvsamme Rusland og Kina beskyttes. I lyset af den stigende rivalisering følger den udenrigs- og sikkerhedspolitiske strategi EU's linje med at opretholde samhandlen med Kina samtidig med at konkurrere og flytte investeringer, udnyttelse af arbejdskraft og produktion og udplyndring af råstoffer i Afrika, Asien – ikke mindst Indien, Latinamerika og USA.

9. AP Møller Mærsk har opbygget et stort investeringsnetværk i Afrika, bl.a. i kraftværker, havne til sine containerskibe, jernbaner, kornlagre og komprimeret spildgas. Med det formål at sikre sig monopol på en del af især Vestafrikas energisystem og infrastruktur har A.P. Møller Holding hentet penge fra PKA, Pension Danmark og Lægernes Pensionskasse gennem en fælles fond (Afrika Infrastruktur Fond). Også virksomheder som Arla, Vestas, Kamstrup, Grundfos investerer på det afrikanske kontinent.

EU satser på opbygning af infrastruktur - veje, jernbaner, energiforsyning, fiberkabler, 5G-mobilnetværk og klimaprojekter (mm.) i Afrika under navnet Global Gateway-strategi i konkurrence med Kinas såkaldte Silkevej (Belt and Road Initiative). Med øremærkede investeringer på 1.100 milliarder kroner, både fra de offentlige kasser og private investorer vil EU - og Danmark - forsøge at udkonkurrere Kina med ”bedre tilbud” end Kinas, nu hvor flere lande mærker at konsekvenserne af Kinas betingelser for investeringer og lån ikke afviger fra de vestlige imperialisters.

10. Både EU og Danmark beskytter monopolernes investeringer i Afrika med militære missioner og krige på bekostning af de afrikanske lande og befolkninger. Danmark har deltaget aktivt i Sahel og har sikret militær beskyttelse af sejladsen i Guinea-bugten på opfordring fra Mærsk. Folketinget har bevilget millioner til at træne soldater i Nigeria, Benin, Togo, Ghana og Elfenbenskysten. Nigeria er Afrikas største olieproducent og et af de lande i Afrika, der fremhæves som dansk interesseområde.

11. Ikke uden grund sættes Stillehavsregionen i særligt fokus i den nye danske udenrigs- og sikkerhedspolitik. Rivaliseringen mellem USA og Kina gør det til et knudepunkt. Omkring halvdelen af de containere, der sejles rundt på verdenshavene, passerer i dag Taiwanstrædet, hvilket gør danske rederier, ikke mindst Mærsk og deres sikkerhed for profit til et afgørende spørgsmål. Dansk udenrigspolitik balancerer derfor her på en knivsæg i konflikten mellem USA og Kina - og ønsker ligesom f.eks. fransk imperialismen ikke at blive inddraget i en optrappet og mulig væbnet konflikt omkring Taiwan.

12. Den såkaldte grønne kapitalisme - ”den grønne omstilling” - den særlige ’grønne og demokratiske’ udgave af imperialismen, udnytter groft populære dagsordener som skalkeskjul for almindelig imperialistisk profit. Det er et af de områder dansk imperialismen satser på som vækstområde. Det gælder ikke mindst for vind-industrien og på ’biosolutions’-området, hvor danske biosolutions-virksomheder leverer løsninger inden for hovedsageligt fødevarer-, ingrediens-, landbrugs- og energiområdet samt i industrien.

Danmark har indgået ”Grønne, strategiske partnerskaber” med en række lande: Indien, Sydkorea, Indonesien og Sydafrika. Også i USA satses der på et stort marked for ’grønne løsninger’.

Styrk internationalismen – styrk CIPOML

Hilsen til CIPOML fra APK's 10. kongres

Fra Arbejderpartiet Kommunisternes, APK's 10. kongres sender vi vores varmeste revolutionære hilsner til alle partier og organisationer i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML. Konferencens og dens medlemmers revolutionære arbejde og utrættelige kamp er en stor inspiration for APK. At være en del af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse er af afgørende betydning og en styrke for APK's arbejde.

I år er det 30 år siden, CIPOML blev stiftet. Det har været 30 år med imperialismens skærpede kriser og imperialismens endeløse ødelæggende overfald på land efter land. I samme periode har der også været nye fremskridt, hvor folkelige masseprotester har væltet regeringer. Vi ser på alle kontinenter, at de afgørende brikker for nye socialistiske revolutioner modnes i kampen. Ikke mindst er det gang på gang blevet bekræftet, hvor afgørende arbejderklassens kommunistiske partier og den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse er for succes i klassekampen.

I hele denne periode, gennem alle kampe, har CIPOML holdt marxismens-leninismens fane højt. CIPOML har tilskyndet til revolutionær optimisme og har fremmet arbejderklassens ledende rolle i klassekampen - principielt, teoretisk, ideologisk og i konkret kamp mod al imperialisme.

Reformisternes sande ansigt har vist sig igen og igen, hvor de har stemt for krigsbevillinger, angreb på demokratiet og på arbejder-

klassens vundne rettigheder. Det er kun partierne i CIPOML, der helt principielt har forsvaret Lenins linje. Gennem alle kampe har CIPOML vist sit værd, og gennem hele sin levetid har organisationen været en uvurderlig støtte for arbejderklassens sag.

Samtidig har CIPOML også formået at tage vigtige skridt til at styrke enheden i bevægelsen gennem at tage diskussioner om fælles grunddokumenter, partierne har tilsluttet sig. For APK har både de politiske dokumenter og den tætte enhed i bevægelsen været en støtte til udviklingen af vores arbejde i Danmark for at opbygge et kommunistisk parti og styrke arbejderklassens kamp for at befri sig fra imperialismens udbytning og undertrykkelse - for en socialistisk revolution.

APK blev optaget som medlem ved sin stiftelse i år 2000. Siden har vi som parti deltaget i CIPOML's fælles initiativer og bidraget til diskussioner, udviklingen af politik og organisering af møder og konferencer. Det har understøttet og styrket internationalismen i vores arbejde og vores arbejde i den danske arbejderklasse.

Gennem CIPOML's internationale magasin Unity & Struggle formidles hårdt tilkæmpede erfaringer fra revolutionens aktuelle opgaver med bidrag fra alle partier i konferencen. Det er med til at vise marxismens-leninismens anvendelse, både i de aktuelle og de historiske erfaringer fra arbejderklassens og befolkningernes kampe fra alle verdenshjørner.

Det er en vigtig opgave for APK at formidle partiernes og CIPOML's udtalelser og artikler videre til den danske arbejderklasse. Vi vil arbejde for at styrke udbredelsen af Unity & Struggle, på dansk Enhed og Kamp, blandt klassebevidste arbejdere og revolutionære unge.

Det er meget store opgaver, der står foran os. De danske magt-

havere har støttet hver eneste krig, som USA og EU har kastet verden ud i, og er parate til at gøre Europa, herunder Danmark, Grønland og Færøerne, til en krigsskueplads i en ny imperialistisk verdenskrig. APK's 10. kongres har som en af sine opgaver vedtaget et program for kommunisternes opgaver i at rejse kampen mod imperialistisk krig og al imperialisme.

Imperialismens krigstrømmer forsøger at overdøve og knuse enhver modstand. CIPOML står med både en retning og et håb for en fremtid uden imperialistisk krig og udbytning. Det er klassekampens og den socialistiske revolutions vej, marxismens-leninismens vej.

APK vil som markering af 30-året for CIPOML samle og udgive grunddokumenter fra CIPOML på dansk.

APK's 10. kongres hilser partier og organisationer i Konferencen af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML.

Længe leve den proletariske internationalisme!

Længe leve CIPOML!

Hilsen fra Kommunistisk Platform – marxister-leninister, Norge

Kære kammerater og delegerede til APK's 10. kongres.

Blytunge skyer hænger over den kapitalistiske og imperialistiske verden. Det er en verden, der er plaget af kriser, krige, naturødelæggelse og flygtningestrømme.

Det er en verden, hvor rigdommen er enorm, mens arbejderklassen og folket bliver stadig fattigere. Det er en verden, hvor fascismen igen er i offensiven i forskellige afskygninger, især i Europa.

Det zionistiske folkemord i Palæstina kan næppe sammenlignes med noget andet end nazisternes fordrivelse af mennesker og udryddelse af jøder. Israels hærgen fortsætter ustraffet, fordi den zionistiske stat støttes af den vestlige imperialismes såkaldte demokratier.

Den russiske invasion af Ukraine har fået karakter af en krig mellem to imperialistiske blokke, da NATO bliver mere direkte involveret for hver dag, der går. Både i de krigsførende stater og i alle de lande, der bidrager til krigen ved at levere våben, er det arbejderklassen og befolkningen som helhed, der betaler regningen i form af krigsbudgetter, dyr tid og angreb på vores rettigheder.

Krigen er blevet udnyttet af USA til at tvinge Europa til underkastelse og massiv militær oprustning. I løbet af bare to år er Norden

blevet forvandlet fra et relativt fredeligt sted til et træningsscenarie for det, der kan blive en ny verdenskrig. Gennem svensk og finsk NATO-medlemskab og baseaftaler i hele Norden har de nordiske regeringer givet afkald på deres suverænitet og givet USA grønt lys til at hærge vores lande og bruge dem som opmarchområde. Samtidig vedtages en række nye love om overvågning og censur, og der forberedes en fremtidig undtagelsestilstand.

Denne alvorlige situation lægger et stort ansvar på kommunisterne for at mobilisere arbejderklassen til kamp mod krigen og krigsforberedelserne. Hovedfjenden er vores eget borgerskab, som ønsker at sikre sine imperialistiske interesser gennem NATO og USA. Samtidig må vi afvise illusioner om, at Rusland eller Kina er »venligere« imperialistiske magter. Der er ikke noget, der hedder venlig eller fredelig imperialisme. Imperialisme er reaktion over hele linjen!

Derfor skal der også føres en ideologisk kamp; ikke kun i forhold til den åbent borgerlige propaganda, men også mod de utallige reformistiske og revisionistiske »ideer«, der skaber forvirring og splittelse på den etablerede venstrefløj. Disse tendenser forsøger at camouflere deres forsøg på at underordne klassekampen og arbejderklassens interesser bag den ene eller den anden imperialistiske alliances faner.

Norge og Danmark har meget til fælles. KPml står over for mange af de samme politiske udfordringer som APK. Vi har lært meget af APK gennem vores nyttige erfaringsudveksling og internationalistiske samarbejde.

I det aktive solidaritetsarbejde med palæstinenserne, i antikrigsbevægelsen, i modstanden mod EU og i forsvaret for velfærd og levevilkår for arbejderklassen i Danmark spiller APK en betydelig og respekteret rolle. Den politiske indflydelse er langt større, end

partiets størrelse antyder. Den konsekvente marxistisk-leninistiske kurs og aktivisme bliver bemærket, også uden for Danmark. Med ønsket om en vellykket kongres og nye succeser i kampen mod kapitalistisk krise og krig, for revolution og socialisme!

September 2024, Kommunistisk Platform – marxister-leninister

Hilsen fra Kommunistisk platform – for Italiens proletariats kommunistiske parti

Kære kammerater!

I anledning af AKP's 10. kongres ønsker vi jer - i den proletariske internationalismes ånd - held og lykke med jeres arbejde.

Jeres kongres fejres i en periode, hvor alle de grundlæggende modsætninger i vores epoke skærpes.

I de imperialistiske og kapitalistiske lande øges kapitalens og dens regerings angreb på arbejderklassen og det arbejdende folk; borgerskabets demokrati og arbejderne frihedsrettigheder begrænses; kampen mellem de imperialistiske magter bliver mere og mere præget af krige for en ny opdeling af verden, våbenkapløb og militarisering af samfundet.

En direkte konsekvens af den forværrede økonomi og borgerska-

bets mangeartede offensiv har været mobiliseringen af masserne af arbejdere, funktionærer og unge i mange lande.

Arbejderklassen og folkene er på vej ind i en ny periode, hvor de vil møde hårdere arbejds- og levevilkår og hårdere kapitalistiske angreb. Massemodstanden for at afvise dem og forsvare sine økonomiske og politiske interesser vil føre til åbne og omfattende klassesammenstød. Vi ser i dag symptomerne på en ny revolutionær proces.

Som marxist-leninister mener vi, at de forskellige og svære opgaver, der ligger foran arbejderklassen, ikke kan løses af socialdemokratiske, populistiske eller reaktionære partier. Hvis vi overlader ledelsen af arbejderbevægelsen til disse kræfter, vil arbejderklassen forblive i halen på borgerskabet, og resultatet vil ikke være sejr, men nederlag for vores klasse.

Derfor er der behov for et militant, revolutionært proletarisk parti.

Et parti med en voksende evne til politisk initiativ, forenet og beslutsomt i sin revolutionære kamp mod imperialismen og dens marionetter.

Et parti, der er tilstrækkeligt forankret i arbejderklassen til at forene, mobilisere og lede de udbyttede og undertrykte massers kamp mod kapitalismen og imperialismen og dens kriminelle og krigsliderlige politik.

Et parti med en klar ideologisk og politisk position, der skal udvikles blandt arbejderne for at fremme bevidstheden om et revolutionært brud med det kapitalistisk-imperialistiske system, for at opbygge det nye og overlegne samfund: socialismen!

Arbejderklassen i Danmark har brug for dette parti ligesom brød og den luft, vi indånder!

Derfor ønsker vi, at jeres 10. kongres styrker og udvikler APK på basis af marxismen-leninismen og i overensstemmelse med det revolutionære program, I har vedtaget, for at styrke dets karakter af avanceret og bevidst løsrivelse af arbejderklassen, en del af arbejderklassen, og som er i stand til at tilegne sig dens bedste elementer, deres erfaring, deres revolutionære ånd og deres hengivenhed over for arbejderklassens sag.

Processen med at opbygge et stærkere parti er nøglen til at komme videre på den revolutionære vej. Alle delegerede, alle kadrer og alle medlemmer af partiet har en rolle at spille i denne proces, som udvikler sig på det ideologiske, politiske og organisatoriske niveau.

Vi understreger den rolle, som jeres parti altid har spillet som en ægte afdeling af den internationale revolutionære arbejderklasse, der på ærefuld vis har levet op til sit ansvar i CIPOML.

Jeres kongres' arbejde med at styrke partiet vil være meget nyttigt for alle CIPOML-partier og -organisationer.

Fremad, kammerater, fremtiden tilhører os!

Længe leve APK!

Længe leve CIPOML og den proletariske internationalisme!

*Kommunistisk platform
– for Italiens proletariats kommunistiske parti*

Hilsen fra Frankrigs Arbejderes Kommunistiske Parti, PCOF

Kære kammerater, delegerede til den 10. kongres

Vi sender de varmeste hilsner fra vores centralkomité til jeres 10. kongres.

Som I understreger, vil jeres kongres beskæftige sig med de vigtige spørgsmål om partiets udvikling, et spørgsmål, som også har været i centrum for vores egen nylige kongres. Vi håber at få mulighed for at udveksle erfaringer om disse spørgsmål af fælles interesse.

Vi vil gerne hylde den vigtige folkelige bevægelse til støtte for Palæstina, som jeres parti er stærkt involveret i. Vi vil også hylde jeres kamp mod den reaktionære arbejder- og folkefjendske politik, som føres af den socialdemokratiske alliance, der styrer landet, og som har styrket forbindelserne til USA, NATO og EU. Danmark og Frankrig deltager i den reaktionære imperialistiske krig i Ukraine mod den russiske imperialisme; derfor er det vigtigt at slutte sig til vores bestræbelser på at stoppe denne krig, at stoppe leveringen af våben og at kæmpe mod den voksende militarisering af vores respektive lande.

Kære kammerater,

Vi deler de samme marxistisk-leninistiske principper, og vi står

over for mange af de samme problemer. Vi er også medlemmer af Den Internationale Konference af ML-partier og -organisationer. Det er gode betingelser for at styrke vores solidaritetsbånd og vores kamp.

**Vi ønsker jer stor succes med jeres kongres! Længe leve APK
Styrk den internationale solidaritet!**

*Paris, den 10. september
Centralkomiteen for Parti Communiste des Ouvriers de France*

Hilsen fra Spaniens Kommunistiske Parti (marxistisk-leninistisk), PCE(ml)

I anledning af fejringen af jeres tiende kongres sender PCE (m-l), og alle dets medlemmer jer en varm, broderlig og støttende hilsen. Til alle de medlemmer, kvinder og unge, som skal deltage i denne vigtige begivenhed, sender vores parti et budskab om kommunistisk solidaritet. Det danske og spanske proletariat kæmper for den samme sag, for at vælte borgerskabet og overvinde kapitalismen.

Vi lever i et vanskeligt og komplekst historisk øjeblik. Kapitalismen befinder sig i et alvorligt økonomisk morads, og som ved tidligere lejligheder lægger borgerskabet krisens vægt på arbejderne, forværrer udbygningen og forringer arbejderklassens levevilkår, begrænser de sociale rettigheder, forringer den offentlige service og indskrænker de borgerlige frihedsrettigheder.

På internationalt plan skærpes de inter-imperialistiske modsætninger, og muligheden for en krig mellem de store kapitalistiske magter er en reel mulighed. Mens den zionistiske stat Israel massakrerer det palæstinensiske folk, ser Den Europæiske Union den anden vej og afslører den moralske elendighed af dens regeringer, der kalder sig demokratiske mens de kriminaliserer massedemonstrationer til støtte for det palæstinensiske folks retfærdige kamp. Vi støtter det palæstinensiske folks legitime kamp, deres væbnede modstand mod besættelsesmagten, og vi opfordrer til permanent mobilisering, indtil det folkemord, som Israel begår i Gaza og på Vestbredden, er stoppet.

I denne situation med skærpet klassekamp er fascismen dukket op på den politiske scene igen. Fascismen blev besejret i Anden Verdenskrig takket være den afgørende rolle, som Sovjetunionen spillede, men den døde aldrig helt. I årevis lå den latent, på lur, skjult, indtil den igen dukkede op i mange lande, finansieret og støttet af dele af borgerskabet for at knuse arbejderklassen, ødelægge dens organisationer, fjerne arbejdernes vundne rettigheder og undertrykke demokratiske frihedsrettigheder. Fascismen er en trussel mod alle mænd og kvinder med progressive ideer, og ikke kun mod kommunister. Derfor er det vigtigt at skabe en folkelig enhed på grundlag af et revolutionært program, der giver masserne den politiske hovedrolle tilbage og bekæmper frustration og nederlagspolitik.

Dilemmaet mellem socialisme og barbari er i dag en ubestridelig realitet. Overvindelsen af kapitalismen er en historisk nødvendighed, men proletariatets klassebevidsthed er stadig meget lav. Derfor er arbejdet i et ægte kommunistisk parti afgørende, et marxistisk-leninistisk parti, som vejleder og organiserer masserne, som kæmper mod revisionisme og opportuniste, som stiller sig i spidsen for arbejderklassen og udformer den rette taktiske og strategiske linje for at opnå den socialistiske revolution.

Ligeledes er det nødvendigt at styrke den proletariske internationalisme, og i den forstand er CIPOML's arbejde særligt vigtigt for videnskabeligt at analysere verdenssituationen og lede arbejderne kampe på internationalt plan. Da denne organisation snart kan fejre sit 30-års jubilæum, må vi styrke dens aktiviteter, øge dens propagandamidler og udbrede dens teoretiske analyser.

Vi er sikre på, at jeres kongres vil blive en succes og give jer mulighed for at gå styrket frem, både på det organisatoriske, politiske og ideologiske plan, så I er i stand til at møde de intense sociale kampe, der kommer. Arbejderpartiet Kommunisterne er kaldet til at være det redskab, der skal føre de danske arbejdere til sejr.

**LÆNGE LEVE ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNES 10. KONGRES!!!**

**LÆNGE LEVE DEN PROLETARISKE
INTERNATIONALISME!!!**

LÆNGE LEVE SOCIALISMEN!!!

*Sekretariatet for PCE (m-l)
September 2024*

Støt den palæstinensiske modstandskamp

Udtalelse vedtaget på APK's 10. kongres

Stop folkemordet i Gaza og på Vestbredden! Det har stået på i årtier og er ubeskriveligt i sit systematiske forsøg på likvidering af det palæstinensiske folk. Først og fremmest med USA som garant. Det zionistiske Israel har ingen fremtid, folkene i verden går på gaden imod det, men Israel støttes af monopolernes regeringer med USA i spidsen.

**Styrk den internationale solidaritetsbevægelse med
Palæstina!**

Stop Israels folkemord på det palæstinensiske folk!

APK støtter det undertrykte palæstinensiske folks legitime modstand mod det zionistiske apartheid-Israel. Zionismen er en fascistisk ideologi og har ingen eksistensberettigelse.

APK støtter det palæstinensiske folks ret til væbnet kamp mod besættelsesmagten og for et frit Palæstina.

APK kræver stop for Israels folkemord og krig og stop for den danske regerings direkte og indirekte støtte. APK deltager i udviklingen af den omfattende solidaritetsbevægelse og går imod imperialisternes planer om en to-statsløsning for stadig at bevare deres kontrol og indflydelse i Mellemøsten. Uden den militære, politiske, diplomatiske og økonomiske støtte fra imperialismen og dens krigsorganisationer ville Israel ikke være i stand til at opretholde sin årtier lange besættelse af Palæstina, sine aggressionskrige og nuværende folkemord. Israels folkemord og den zionistiske stat kan ikke bekæmpes uden at bekæmpe imperialismen, der står bag.

Den danske regering er medansvarlig for folkemordet i Gaza

Den danske regering har fuldstændigt ukritisk gentaget USA's politik over for Israels folkemord: "Israel har ret til at forsvare sig." Over 40.000 palæstinensere, heraf 20.000 børn, er dræbt af det israelske militær! SVM-regeringen forholder sig tavse! Israelske kampfly med dansk militært udstyr fra Terma har sønderbombet Gazastriben. Der sker med velsignelse fra den danske regering og stat, som samtidig forfølger og kriminaliserer Palæstinasolidariteten, bl.a. gennem antisemitismeloven.

Det sker ikke i vores navn. APK kræver stop for militær våbeneksport til apartheidstaten Israel.

APK kræver stop for den etniske udrensning, fordrivelse og folkemordet i Gaza og på Vestbredden.

Vi kræver, at den danske stat afbryder alle politiske, diplomatiske, kulturelle og handelsforbindelser med apartheid-Israel.

Stop kriminaliseringen af solidaritet med Palæstina!

Stop folkemordet!

De fordrevne palæstinensere har ret til tilbagevenden!

Boykot Israel!

For et frit Palæstina!

From the river to the sea – Palestine will be free

Tak kammerat, for en afgørende indsats

Hilsen til Klaus Riis der deltog på Arbejderpartiet Kommunisternes (APK) 10. kongres i København

Op til kongressen havde Klaus anmodet om ikke at genopstille til partiets Centralkomité (CK), en anmodning som kongressen beklagede, men efterkom. Kongressen kombinerede det med en tak for en mangeårig indsats - årtier lang! - i den revolutionære kommunistiske bevægelse og dens ledelse.

Historien og omstændighederne var indtil den anti-revisionistiske bevægelse i 1970'erne ikke gavmild med at tildele den danske arbejderklasse teoretisk og praktisk dygtige partiledere.

Frederik Dreier (1827-1853), 'den første danske socialist', gav den tidlige arbejderbevægelse et teoretisk grundlag med skriftet "Åndetroen og den fri tænkning", men døde for ung til et længe-revarende politisk virke.

Louis Pio (1841-1894), som startede "Den internationale arbejderforening for Danmark" med fuld kraft og med inspiration fra Pariserkommunen, opgav efter en kort årrække kampen.

Aksel Larsen (1897-1972) blev den første mangeårige leder af et revolutionært DKP, men gik over til moderne revisionistiske standpunkter efter Sovjetunionens Kommunistiske Partis 20. kongres og stiftede senere Socialistisk Folkeparti (SF) efter Titos forbillede.

Der er kommet dygtige og gode klassekæmpere ud af Danmark, af de kendte har nogle været partikadrer som Carl Madsen, og nogle har også været forfattere som Nexø og Kirk (osv.), men når det kommer til partiledere, har Danmark på forskellig vis indtil stiftelsen af DKP/ML i 1978 været svært uheldig.

Klaus var allerede som ung en drivende kraft i den anti-revisionistiske bevægelse og i kampen for at genstifte det kommunistiske parti. Han var partileder i det revolutionære DKP/ML fra den stiftende kongres, han var i perioder redaktør af Arbejderen, og han deltog i den internationale ML-bevægelses arbejde. Han har været ideolog, organisator, propagandist, agitator, og han har skrevet utallige store og små værker.

I 1997, efter at en revisionistisk klike lykkedes med at kuppe DKP/ML og derefter ekskludere Klaus, startede han arbejdet med den partiforberedende organisation OKTOBER. OKTOBER udmøntede sig få år senere i stiftelsen af APK. I APK har Klaus fortsat arbejdet, som del af CK og sekretariatet, som mangeårig redaktør af Kommunistisk Politik og kpnet.dk, og han har arbejdet i Den Internationale Konference af Marxistiske og Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML).

I ånden minder Klaus nok mest om Dreier, og i hans politiske virke har han bekæmpet reformismen og revisionismen. Han har afvist den venstreopportunistiske maoisme og den altid opportunistiske trotskisme. Han har politisk bekæmpet åndetro og dumhed, fordækte teorier og organisationer, og han har forsvaret marxismen-leninismen som den mest markante skikkelse i de seneste 50 år. Han er kort sagt danmarkshistoriens største og dygtigste marxist-leninist.

Fra APK's 10. kongres fastslår vi, at vi fortsætter arbejdet i det samme marxistisk-leninistiske spor og med rod i vores principprogram *Manifestet for et socialistisk Danmark*. Vi opfordrer til at læse, dele og bruge vores dokumenter fra den 10. kongres - samt at støtte op om arbejderklassens revolutionære marxistisk-leninistiske kommunistiske parti - APK.

APK's 10. kongres, september 2024

Bilag: For en revolutionær forandring og socialisme

Pressemeddelelse om APK's 10. kongres (16. september 2024)

Vi vil fortsat bekæmpe de riges, arbejdsgivernes og krigsherrernes politik - For en revolutionær forandring og socialisme. Dette gennemsyrede de livlige diskussioner og beslutningerne på Arbejderpartiet Kommunisternes, APK's, nylige 10. kongres.

Udtalelser fra kongressen slår fast at:

SVM-regeringen med Socialdemokratiet i spidsen har fra sin start erklæret klassekrig mod ungdommen, arbejderne, de fattigste og alle de, der holdes udenfor arbejdsmarkedet. Den er med god grund en af de mest forhadte regeringer. En arbejdsgiver-, krigsoprøstnings- og social nedskæringsregering.

Fra APK's 10. kongres lyder opfordringen: Vær med til at skabe en fælles front mod den reaktionære arbejdsgiver- og krigspolitik. Vær med til at skabe enhed omkring en klassekampslinje for en bedre fremtid og for revolutionær forandring. Vi lever i et kapitalistisk klassesamfund, hvor det er klassekampen, der kan skabe forandring og skabe et samfund, hvor arbejderklassen har magten til at ophæve udbytning og undertrykkelse.

Som konklusion på analysen af den internationale situation, hvor imperialismen skærper udbytning, undertrykkelse og sin indbyrdes rivalisering med intensiverede handelskrige, sanktioner og konflikter på tværs af alle kontinenter, blev der vedtaget en politisk platform "Styrk kampen mod imperialistisk krig - og kommunisternes opgaver".

Kongressen fastslog, at socialismen, hvor det er arbejderklassen der har statsmagten, er løsningen på de tilsyneladende uløselige kriser, som kapitalismen selv er årsag til og står midt i. Kapitalismen er et omvandrende misfoster. Med fattigdom, arbejdsløshed, tilbagegang, nedskæringer og reallønsnedgang, krige, besættelser, forurening og klimaændringer.

APK understreger vores solidaritet med befolkninger i lande, som trues af imperialismens magt. Vi afviser på enhver måde, at imperialistisk krig og invasion kan forbedre befolkningernes liv eller skabe fred. Vi stiller os solidarisk med arbejderklassen globalt, og vi støtter den i dens kamp mod imperialistisk aggression.

APK støtter det undertrykte palæstinensiske folks legitime modstand mod det zionistiske apartheid-Israel. Zionismen er en fascistisk ideologi og har ingen eksistensberettigelse. APK støtter det palæstinensiske folks ret til væbnet kamp mod besættelsesmagten og for et frit Palæstina.

APK vil bruge enhver lejlighed til at fordømme den imperialistiske krigsoprustning og krigs sociale og politiske konsekvenser for arbejderklassen og befolkningen og til at afsløre regeringens løgne. Vi kræver Stop for dansk krigsdeltagelse, Stop for støtte til Israels krig og folkemord mod Palæstina og Stop for krigen i Ukraine. APK kæmper for at få Danmark ud af NATO og EU og amerikanske baser ud af landet.

Kongressen vedtog en række beslutninger for at styrke partiet i dets indsats for en revolutionær vej i kampen for at skabe et socialistisk Danmark og den understregede betydningen af at være en del af den internationale marxist-leninistiske bevægelse, CIPOML.

Efterord – om nogle konkrete beslutninger

Udvalg af kongressens og Centralkomiteens beslutninger

De dokumenter der er indeholdt i denne bog er sammen med APK's program og tidligere vedtagelser en del af det besluttede grundlag som APK arbejder videre på i klassekampen.

Dertil traf den 10. kongres en række konkrete beslutninger, og et møde i den nyvalgte Centralkomite der afholdtes i direkte forlængelse af kongressens afslutning, fulgte op. Vi bringer her et lille udvalg af de beslutninger:

-Styrkelse af marxistisk-leninistisk udgivelsesvirksomhed i digital form, for at styrke partiets og hele arbejderbevægelsens adgang til dette uundværlige redskab.

-Styrkelse af Centralkomiteens arbejde med partiets teoretiske og politiske magasin *Enhed & Kamp*.

-Færdiggøre grundlæggende elementer for partiets hjemmeside apk2000.dk og hjemmesiden for *Enhed & Kamp* enhedogkamp.dk.

-Den vedtægtsbestemte nedre aldersgrænse for partimedlemskab af APK blev sat ned fra 17 til 16 år.

-Fortsætte styrkelsen af partiets økonomi under parolen 'Styrk partiet - styrk økonomien' og den forståelse der ligger i den parole.

-Markere CIPOMLs 30 år ved deltagelse i CIPOMLs fejring i Hamborg i november 2024, samt ved andre lejligheder og i medier.

-I tråd med 30-års markeringen at udgive flere af CIPOMLs dokumenter på dansk i pjece og/eller bogform, samt digitalt, og generelt styrke udbredelsen af kendskabet til CIPOML og dens udgivelser og arbejde.

-Fortsætte arbejdet med udgivelsen af 14-dages bladet 'Kommunistisk Politik' samt løbende analysere og evaluere på udviklingen af bladet.

-Udgive den 10. kongres' dokumenter samlet og i bogform, samt sikre en digital udgave af denne.

Om APK

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, blev stiftet i 2000 og er en del af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML

APK udgiver den daglige netavis Kommunistisk Politik, kpnet.dk og det politisk teoretiske magasin Enhed og Kamp, enhedogkamp.dk. Partiet udgiver desuden politisk litteratur, podcasts, mv.

APK har bogcafeer i København, Odense og Århus.

APK har en politik for en revolutionær vej ud af kapitalismen og dens kriser, en politik for revolution og socialismen.

APK er et revolutionært kommunistisk parti, der har et socialistisk Danmark med arbejderklassen ved magten som sit mål. Det forsvarer arbejdernes selvstændige klasseinteresser over for alle andre klasser og lag, samtidig med at det forsvarer det store flertals interesser i den daglige forsvarskamp mod monopolkapitalen og dens stat.

APK er arbejderklassens parti. Det er, også i sin sociale sammensætning, i første række arbejdernes og arbejderkvindernes parti. Det henvender sig først og fremmest til de nederste, mest undertrykte og udbyttede lag af arbejderklassen.

APK anser arbejderklassen for den eneste konsekvente klasse, der kan skabe en revolutionær forandring og opbygge et socialistisk Danmark. APK arbejder for at skabe enhed i arbejderklassen på og omkring en klassekamps-politik og opbygge en revolutionær

bevidsthed. Sideløbende arbejder APK for at skabe en bredere enhed med arbejderklassens nærmere lag, progressive og demokratiske intellektuelle og andre.

APK er et handlingens parti. APK deltager i den daglige klassekamp for at udvikle den og skabe enhed omkring en revolutionær forandring, og for et brud med det kapitalistiske system.

APK er et kampparti. Det er ikke et parti, der vil reformere gennem folketinget eller bilder arbejderklassen ind, at der er en parlamentarisk og fredelig vej til socialismen. Det fortæller sandheden: at et socialistisk Danmark vil kræve ofre og kamp.

APK's politik på de forskellige klassekampsfelter udvikles, diskuteres og besluttet blandt partiets medlemmer. Den politiske og taktiske linje besluttet på partiets kongresser hvert 3. år, der er partiets højeste myndighed. Kongressen vælger partiets ledelse.

APK henter sin energi og handlekraft gennem at forene teori og praksis. Partiet handler og arbejder ud fra den videnskabelige socialisme og dens erfaringer, dvs. marxismen-leninismen.

APK er økonomisk uafhængigt af statsstøtte. Vi stoler på egne kræfter og solidariteten blandt kampvillige og progressive kræfter.

APK bygger på og viderefører arbejderbevægelsens og den kommunistiske bevægelses revolutionære traditioner og erfaringer. Det kommunistiske parti er afgørende som den ledende kraft i en revolutionær omvæltning og udviklingsprocessen frem mod denne. Det er derfor en konstant politisk og ideologisk opgave at styrke partiets politiske enhed og opbygge det, så det i stadig højere grad kan modsvare de opgaver som klassekampen og udviklingen kræver.

Socialisme - ord og handling

APK (2023)

Udvalgte tekster om socialismens teori og praksis. Herunder Sovjetunionens forfatning (1936), og APK's principprogram Manifestet for et socialistisk Danmark (2000).

150 DKK

Kampen for arbejderklassens
kommunistiske parti - Fra DKP/ML til APK.
APK (2022)
Dokumenter og artikler i udvalg fra den
partiforberedende organisation OKTOBER
(1997-2000)

150 DKK

Revolutionens opgaver 2000-2020
APK (2020)
20 års klassekamp og partihistorie
vævet sammen af et udvalg af kongres-
dokumenter fra APK's kongresser fra
stiftelsen i 2000

100 DKK

For et revolutionært brud med kapitalismen
APK (2021)
Beretning og dokumenter fra APK's 9.
kongres

100 DKK

Seks pjecer med udvalgte tekster og dokumenter fra CIPOMLs 30 år
APK (2024)

Samlet pris 175 DKK

Stop Israels folkemord – For et frit Palæstina
APK (2023)

Pjece: Solidaritetsudtalelser, artikler og taler
om det palæstinensiske folks kamp mod
den zionistiske besættelse, fordrivelse og
folkemord siden 1948

35 DKK

HVILKEN MUSIK VIL DU HA

OKTOBER FORLAG

Hvilken musik vil du ha
Klaus Riis
Sange og digte fra klassekampen

100 DKK

Sejrrigt oprør mod besættelsen 1940 - 45

Redaktion: Frede Klitgård

119 udvalgte artikler fra tidsskriftet Håndslag
om den mest dramatiske epoke i Danmarks
nyere historie

398 DKK (340 sider i A4-tidsskriftformat)

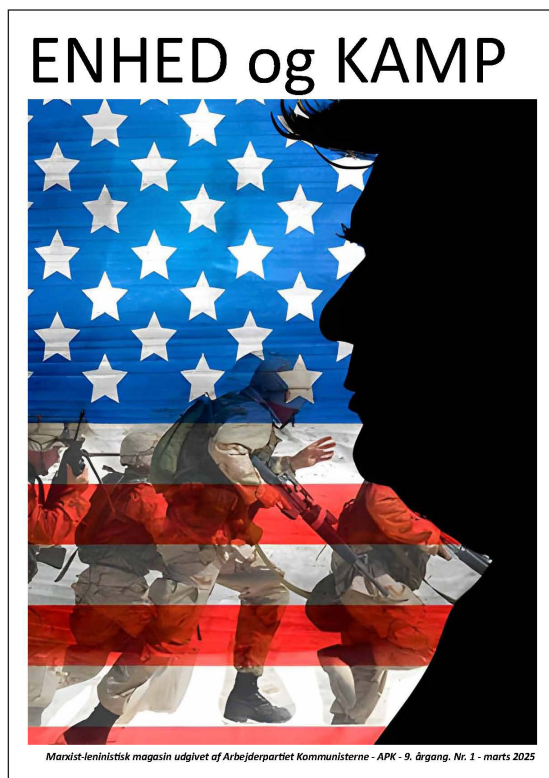
Breve til kammeraterne
Bruno Carlo Andersen (1954-2008)
Et bevægende udvalg af digte og artikler
af arbejderdigteren og kommunisten
B.C. Andersen

195 DKK

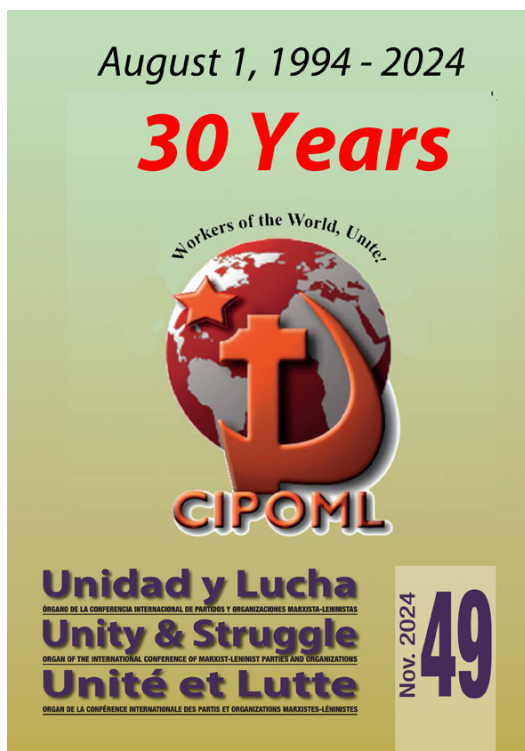
De røde vender altid tilbage
Anker Holm (1921-2000)
Erindringer og status fra et langt liv
som faglig tillidsmand og revolutionær
kommunist

195 DKK

Enhed og Kamp

Marxistisk-leninistisk magasin udgives af Arbejderpartiet Kommunisterne, APK. Revolutionær forandring kræver revolutionær handling, organisering, viden og teori. Udkommer 6 gange årligt. På Enhed og Kamps hjemmeside www.enhedogkamp.dk kan du finde alle de tidligere udgivelser af magasinet fra 2017 og frem.

Unity and Struggle

Den Internationale Konference af Marxistisk-leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML, udgiver det fælles tidsskrift *Unity & Struggle*. På hjemmesiden cipoml.net kan man finde de seneste udgaver, og yderligere information om CIPOML, på engelsk, spansk og tyrkisk – foruden links til partier og organisationer der er medlemmer af konferencen.

På Enhed & Kamps hjemmeside, enhedogkamp.dk, finder man udvalgte artikler fra *Unity & Struggle* i dansk oversættelse.

Kampen om historien

KPML / APK (2022)

Bogen videregiver vigtige historiske erfaringer, der i disse år bevidst forfalskes og fordrejes. Det er udgivet i samarbejde mellem Kommunistisk Plattform (ML), Norge, og Arbejderpartiet Kommunisterne (APK), Danmark.

58 DKK

Kontakt

Arbejderpartiet Kommunisterne
www.apk2000.dk
apk@apk2000.dk

Netavisen Kommunistisk Politik
www.kpnet.dk

Oktober Bogbutik

København
Frederikssundsvej 116B, st th.
2700 Brønshøj

Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C

Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Udviklingen af klassekampen kræver et stærkt kommunistisk parti er overskriften på Centralkomiteens beretning til Arbejderpartiet Kommunisternes 10. kongres (september 2024), der også er brugt som titel på denne bog.

Beretningen udgør sammen med andre kongresdokumenter, og dertil nogle bilag, denne bog som samler det marxistisk-leninistiske, det revolutionære arbejderpartis status og udsyn fra dets 10. kongres.

Dokumenterne indeholdt i denne bog giver analyse og baggrund, samt peger fremad på de handlinger som kan styrke arbejderklassens kamp mod borgerskabet og imperialismen.

Bogen er udarbejdet af et udvalg under den Centralkomite der valgtes på den 10. kongres, og opfordringen lyder herfra om dokumenterne:

Læs dem, brug dem og del dem
- for et stærkt kommunistisk parti!